

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

AMAZON ORIGINAL STORIES

NAVESSA ALLEN

#1 *New York Times* bestselling
author of *Lights Out*

Valentine's

SLAY

Çeviri Kitaplar

Kitaplara Dair Çok Şey

Bağlantılı Kanal ve Gruplarımız

- ◆ Kitapların olduğu kanalımız

<https://t.me/cevirigiller>

- ◆ Sohbet Grubu

<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

- ◆ Çeviri Yedek Grubu

https://t.me/+_goTIIRZrUEwZmRI

- ◆ Kitap Terimleri ve Kısaltmalar

<https://t.me/kitapterimleri>

- ◆ Çeviri Kitap Yorum + Öneri Grubumuz

<https://t.me/cevirigilleryorum>

- ◆ Instagram Sayfamız

<https://www.instagram.com/cevirikitaplar/>

Not:

Paylaşım yaparken bu sayfayı silmeyiniz!

CGM

AMAZON ORIGINAL STORIES

**NAVESSA
ALLEN**

Valentine's
SLAY

NAVESSA ALLEN'IN DİĞER KİTAPLARI

Skandal

Kar Yağdı

Deliler: Cilt I

Kearny Kralları

Işıklar Sönsün

Yakalandı

Oyun Başlasın

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, kuruluşlar, yerler, olaylar ve vakalar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da kurgusal olarak kullanılmıştır. Aksi takdirde, yaşayan ya da ölmüş gerçek kişilerle herhangi bir benzerlik tamamen tesadüfidir.

Metin telif hakkı © 2026 Navessa Allen
Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, yayıncının açık yazılı izni olmadan çoğaltılamaz, bir erişim sisteminde saklanamaz veya elektronik, mekanik, fotokopi, kayıt veya başka herhangi bir şekilde herhangi bir biçimde iletilemez.

Amazon Original Stories, Seattle tarafından yayınlanmıştır.
www.apub.com

Amazon, Amazon logosu ve Amazon Original Stories,
Amazon.com, Inc. veya bağlı şirketlerinin ticari markalarıdır.

AB ürün güvenliği irtibat kişisi:
Amazon Media EU S.à r.l.
38, avenue John F. Kennedy, L-1855 Lüksemburg
amazonpublishing-gpsr@amazon.com

ISBN-13: 9781662538513 (dijital)

Kapak tasarımı: Caroline Teagle Johnson
Kapak resmi: © Alicia Llop, © NikolaVukojevic, © Elena
Esich / Getty

*Mezar taşlarının arasında çılgınlık yapmak
isteyen herkese*

İÇİNDEKİLER

[Olası Olmayan Romantik Karşılaşma: İkinci Şanslar](#)

[Bölüm 1: NOAH](#)

[Bölüm 2: NOAH](#)

[Bölüm 3: NOAH](#)

[Bölüm 4: NOAH](#)

[Bölüm 5: NOAH](#)

[Bölüm 6: NOAH](#)

[Bölüm 7: NOAH](#)

[Bölüm 8: NOAH](#)

[Bölüm 9: EMMA](#)

[Teşekkürler](#)

[Yazar Hakkında](#)

Olası Olmayan Romantik Karşılaşma: İkinci Şanslar

Kader gizemli yollarla işler ve Sevgililer Günü'nde özellikle yaramazlık yapar. Kazara Zoom çökmelerinden mezarlıkta dirilişlere kadar, altı sevilen romantizm yazarı size giderek daha ateşli ikinci şanslar içeren bir koleksiyon sunuyor.

Christina Lauren'ın Accidental Yours adlı eseri

Pazarlama danışmanı Veronica yanlışlıkla yanlış Zoom toplantısına katıldığında, şirketin ilgi çekici CEO'sundan bir iş teklifi aldığı anda şok olur. Profesyonel e-posta alışverişleri hızla flörtleşmeye dönüşür, ancak Veronica'nın zihni sürekli çekingen ama yakışıklı yeni komşusuna kaymaktadır. Sevgililer Günü yaklaşırken, bazen en olasılık dışı tanışmaların mükemmel bir eşleşmeye yol açabileceğini keşfedecektir.

Zaman Görecek, Hannah Bonam-Young

Bir tarih öğretmeni, vefat eden büyükannesinden 1950'lerdeki gizli bir aşk ilişkisini anlatan bir mektup aldığı anda, bu onu onlarca yıl önce saklanmış bir zaman kapsülüne götürür. Ancak her şeyi değiştiren, büyükannesinin kayıp aşkının çekici torunudur. Bu olay,

bazen kalbin tam olarak nereye ve ne zaman ait olduğunu bildiğini kanıtlar.

Julie Soto'nun İkinci Perde ***Romantizm***

Gıda zehirlenmesi nedeniyle Sevgililer Günü gösterisi *Oklahoma!*'nin başrol oyuncusu sahneden çekilince, televizyon yıldızı Colby J. Turner gösteriyi kurtarmak için devreye girer. Ancak başrol oyuncusu Bex Hardgrave için bu son dakika oyuncu seçimi, beklediğinden daha fazla drama anlamına gelmektedir. Sekiz yıl önce, sahnedeki kimyaları gerçek hayatta da bir aşk ateşini yakmıştı, ta ki bir yanlış anlaşılma perdeyi kapatana kadar. Gösteri zamanı yaklaşırken, Bex ve Colby ikinci şanslarını hak eden bir aşkın ayakta alkışlanmayı hak edip etmediğine karar vermek zorundadır.

Trilina Pucci'nin Aşk İçin Bir ***Oyun***

Yıllar önce, üniversitede sahnelenen *Romeo ve Juliet* oyununda, Rory ve Oliver kader onları ayırmadan önce unutulmaz bir sahne öpücüğü paylaşmışlardı. Şimdi, Sevgililer Günü'nün hüznünü brunch'ta unutmaya çalışırken, eski Romeo'sunu, altın rengi şort ve kanatlardan başka bir şey giymeden, aşk acısı çeken kalabalığa Cupid rolünü oynarken görür. Aralarındaki kimya hâlâ kıvılcım saçıyor, ancak bu eski başrol oyuncularını, ikinci şanslarını gerçek bir aşka dönüştürmek için Shakespeare'in rehberliğinden daha fazlasına ihtiyaç duyacaklar.

Catherine Cowles'ın Sevgililer Günü'ne Ölüm 🌶️🌶️

Erkek arkadaşının ihanetinden sonra, Maia St. James'in en son istediği şey Sevgililer Günü'dür. Ancak arkadaşları onu bir dağ kulübesinde düzenlenen "Sevgililer Günü'ne Ölüm" maskeli balosuna sürükler ve orada maskeli bir yabancıyla öpüşür, ancak onun eski erkek arkadaşının ağabeyi olduğunu fark eder. Bir konuk öldürülmüş olarak bulunca, parti ölümcül bir gizeme dönüşür. Artık Maia, ikinci aşk şansını kaybetmeden önce katili ortaya çıkarmak zorundadır.

Navessa Allen'ın Valentine's Slay adlı eseri 🌶️🌶️🌶️🌶️

Louisiana mezarıcı Noah Evans'ın Sevgililer Günü gecesi vardiyası, lise aşkı Emma'nın yeni kazılmış mezarından çığlık atmaya başlamasıyla beklenmedik bir hal alır. Ölümcül bir aile komplosunu ortaya çıkarırken, Noah ve Emma eski aşkların ikinci kez daha da ateşli olduğunu keşfederler, özellikle de biri onları öldürmeye çalışırken.

♥ * Heat Scale Key ♡

Explicit dark romance

Romantic suspense with moderate steam

Classic contemporary romance

Sweet romance with witty banter

Bölüm 1

NOAH

Someone inliyordu.
Mezarlıkta.
Geceleri.

Çoğu normal insan bu durumdan korkardı, ama ben daha çok sinirlenmişim. Yeni kazılmış bir mezarın üzerine çim döşemeyi yeni bitirmişim ve toplanıp eve gitmeye hazırdım, tabii ki *tam da o anda* inlemeler başladı.

Kulaklarıma bir başka düşük inilti geldi. Bunun sadece rüzgâr olduğunu kendime söylemeye çalıştım.

Bu varsayımın tek sorunu, rüzgârın olmamasıydı. Hava, ayaklarımin altındaki insanlar kadar cansızdı.

Öyleyse... başka bir şey olsun.

Kulaklarımı dikip başımı eğdim. İnlemeler daha da yükseldi.

"Siktir," diye mırıldandım. Bu konuda bir şeyler yapmam gerekecekti, değil mi?

Thibodeaux Mezarlığı, Louisiana'daki en eski mezarlıklardan biriydi ve ailem üç nesildir bu mezarlığı bakıyordu. Çimler kısa kesilmişti, mezar taşları bakımlıydı ve çakıl yollar düzgün ve düzdü. Yaz ortasında, burası görölmeye değer bir yerdi: İspanyol yosunu ile kaplı yüz yıllık meşe ağaçları mezar taşlarının arasında nöbet tutuyordu; havada ağustos böcekleri ve cırcır böcekleri vızıldıyordu; ziyaretçiler sessizce önekilere saygılarını gösteriyorlardı. Şu anda, kış ortasında, gece vakti, burası biraz daha az misafirperverdi, uzayan ağaç dalları iskelet gibi duruyordu, sessizlik karanlığın nefesini tutmuş gibi hissettiriyordu.

Hayatımın tamamını bu on beş dönümlük arazide dolaşarak geçirdim ve bazen ben bile burasını ürkütücü buluyordum. Kasabaya düzenli olarak gelen gotikler ve vampir turistler (evet, böyle bir şey vardı) ise burayı romantik buluyorlardı. Mezar taşlarının arasında sevişen insanları görmediğim bir ay bile geçmiyordu ve bugün Sevgililer Günü olduğu için, muhtemelen böyle bir şeyin olacağını tahmin etmeliydim. Ama lanet olsun, bununla uğraşmak istemiyordum.

Bugün uzun ve zorlu bir gün olmuştu. Sabah, Emma Broadturn'ün tabutunu toprağa indirmek zorunda kalmıştım. O ve ben aynı liseye gitmiştik ve ben ona takıntılıydım. Uzaktan, çünkü ailem hakkında kaçınılması zor bir damga vardı ve siyah giyinmesem de, okulda gizlice dolaşmasam da, yine de o ürkütücü mezarlık çocuğu olarak biliniyordum.

Emma Miller (kızlık soyadı) popüler bir kızdı, balo kraliçesi, sınıf birincisi, en sevilen, en şık giyinen ve var olan hemen hemen tüm diğer iltifat dolu yıllık ödüllerin sahibi. Babam ve ben tabutunu toprağa indirirken tek düşünebildiğim, tüm bunların ne kadar boş olduğu idi. Böylesine kutsanmış bir hayat yaşamışken, otuz iki yaşında tuhaf bir kaza sonucu ölmüş olması. Daha önce hiç varoluşçu biri olmamıştım, ama onun ölümü beni derinden etkilemişti ve son birkaç günümü tüm bunların anlamını düşünerek geçirmiştım.

Ve kocası Beau Broadturn'da ne bulduğunu merak ediyordu. Neden kendi parlak hayallerini askıya alıp liseden mezun olur olmaz onunla evlendiğini ve tıp fakültesine giderken onu ülkenin dört bir yanında takip ettiğini, sonra da kuzeydoğudaki şık bir üniversite hastanesinde ihtisasını yaptığını merak ediyordu. Daha sonra eve geri dönmüşlerdi, böylece Beau ailesinin özel hastanesinde, tüm ilçedeki tek tıp merkezinde iş bulabilmişti. Broadturn ailesi, yolların toprak olduğu ve seyahatin temel aracının dört ayaklı olduğu günlerden beri burada insanları tedavi ediyordu. Bu bölgede bir tür hanedan gibiydiler ve tıp lisansı almayan az

sayıdaki aile üyesi de başka önemli yerel pozisyonlarda çalışıyordu: avukatlar, polis memurları, hatta bir iki devlet adamı bile vardı.

Onları hep nefret ettim çünkü kendilerini çok üstün görüyorlardı, bölgedeki az sayıdaki zengin ailelerden biriydi ve nedense bu durum onların kendilerini diğerlerinden üstün görmelerine neden oluyordu. Beau bu elitizmin bir ürünüydü, lisede tam bir kabustu. Emma ve tüm arkadaşlarının yanında çekici ve eğlenceli davranırken, diğer herkese karşı acımasız bir pislikti.

Beau ise yaşlandıkça daha da kötüleşmişti. Onun sadakatsizliği hakkında söylentiler kasabada dolaşıyordu, ama Emma nedense onunla kalmaya devam ediyordu. Hiç şüphesiz, Beau ona bu söylentilerin hepsinin yalan olduğuna ikna etmenin bir yolunu bulmuştu. O her zaman tatlı dilli biriydi.

Artık o ölmüştü ve o da saklamak zorunda kalmadan istediği kadar kadınla yatabilirdi. Emma'nın cenazesinde tek bir damla gözyaşı bile dökmeyen bu pislik herifin hemen bunu yapacağından emindim. Evet, herkesin yas tutma şekli farklıdır, ama sayamayacağım kadar çok cenaze ve yas tutan insan gördüm ve bu da beni yas tutmayı iyi tanıyabilen biri yaptı. Beau ise bunun hiçbir belirtisini göstermedi. Sadece buradan çıkmak için sabırsızlanıyor gibi görünüyordu.

Bu durum beni hem sinirlendirdi hem de Emma için kalbimi kırdı. Tek istediğim eve gidip bir bardak viskiyle kendimi boğmaktı. Bunun yerine, çalılardan birkaç sapığı kovalamaya hazırlanıyordum.

Derin bir nefes alarak, iki kuyruklu yıldızın birbirine doğru hızla ilerlediği berrak gece gökyüzüne baktım. Aslında çarpışmayacaklardı, ancak Dünya'nın onları gördüğü açı, sanki doğrudan kesişecekmiş gibi görünüyordu. Medya, bu olayın Sevgililer Günü'nde gerçekleşeceği için onu romantikleştirmiş ve onlara "Yıldızların Çaprazladığı Aşıklar" adını vermişti. Bütün dünya bu gece bu ikiliyi kutluyordu,

şehirlerde izleme partileri düzenleniyor, çiftler onları izlemek için gece geç saatlerde buluşmalar planlıyordu.

Başımı sallayarak bakışlarımı tekrar aşağıya çevirdim. Ne saçmalık ama.

Başka bir düşük inilti kulaklarıma çarptı, bu sefer daha yüksek, daha işkence dolu. Sanki biri gelmek üzereymiş gibi geliyordu. Bir elimde küreği, diğer elimde fenerimi kaldırdım ve seslerin geldiği yere doğru büyük adımlarla ilerledim, mezarların arasında dolaşırken küçük bir ışık küresi içinde hareket ettim, kimsenin son dinlenme yerine basmamaya dikkat ettim.

"Yine sen olma, Cash Andrews!" diye bağırdım. O, yerel bir rock grubunun solistiydi ve son birkaç ay içinde üç kez Lestat kılığına girmiş kışını buradan kovmuştum.

İnlemeler kesildi. Sırıttım. Belki ben onlara ulaşmadan kaçarlardı ve o zaman ben de eve gidip kendimi masanın altına içebilirdim. Yarın benim tek izin günümdü, babam ve ağabeyim benim yokluğumda işi idare edeceklerdi.

Bir çığlık mezarlığı yırttı.

Birdenbire durdum, ensemdeki tüyler diken diken oldu. Bu bir orgazm sesi değildi. Yüksek tizli, dehşet dolu bir sesiydi. Sanki biri onu bastırmaya çalışıyormuş gibi boğuk bir ses. Korku filmlerinde ve seri katil belgesellerinde duyduğunuz türden bir çığlık. Akıllıysanız kaçacağınız türden bir çığlık.

Ne yazık ki, ben hiç de zeki biri değildim, üstelik ses de bir kadına aitti. Onu burada bırakmamın imkanı yoktu. Annem bunu öğrenirse beni döverek cezalandırırdı ve vicdanım da bunu asla affetmezdi. En azından ben uzun boylu, uzun günler süren fiziksel işlerden dolayı geniş omuzlu, iri yarı bir adamdım. Kadınları avlayan erkekler hakkında bildiğim tek şey, hepsinin korkak olduğu idi, bu yüzden onları fazla zorlanmadan korkutup kaçırabileceğimi umuyordum.

Fenerimi en yüksek ayara getirdim ve koşmaya başladım. "Hey! İyi misin?!"

Bir ılık daha.

Siktir.

Hızımı artırdım, yolumdaki büyük mezar taşlarını atlatarak, küçük olanları aşarak, damarlarımdan korku ve adrenalin pompalanıyordu. Ciğerlerim şişiyordu, bacaklarım yanıyordu, ama yıllardır hiç olmadığı kadar hızlı koşmaya devam ettim.

"Bekle! Geliyorum!"

Cevap, yine kan donduran bir ılıktı, o kadar yakındı ki sanki hemen yanımdaki ağacın arkasında gibi geliyordu. Ağacın diğer tarafında durdum, fenerimle etrafı aydınlatarak onu aradım ama kimseyi göremedim.

"Neredesin?" diye bağırdım.

Bir ılık daha, boşuk, sanki tam üstünde duruyormuşum gibi. Daire çizerek döndüm, ışık sallanıyordu, hala kimseyi göremiyordum. Hatta ağaçlara bile baktım. Hiçbir şey yoktu.

En yakın mezar taşına bakışlarım takıldı ve donakaldım.

Emma Broadturn.

"*YARDIM EDİN!*" diye bağırdı ses.

Korku içimi kapladı.

Sanki tam üstünde duruyormuşum gibi geliyordu çünkü *öyleydim.*

Yavaş çekimde başımı aşağı eğdim.

ılıklar Emma'nın mezarından geliyordu.

Bölüm 2

NOAH

Ben uyuyakalmıştım.
Öyle olmalı.

O kadar yorgundum ki, bekçinin kulübesindeki karyolada uyuyakalmıştım ve bu bir tür berrak kabus gibiydi. Ya da ruh sağlığı sorunları yaşıyordum.

Ya da... başka bir şeydi.

Etrafıma bakındım, omurgam ürperdi. Ben batıl inançlı bir adam değildim, özellikle de bu topraklarda çalıştığım onca yıl boyunca hiç hayalet görmemiştim — ve Louisiana'nın en eski mezarlıklarından birinde hayalet yoksa, muhtemelen *hiçbir yerde* yoktu. Ama beni yanıldığımı ikna edecek bir şey varsa, o da yeni kazılmış bir mezarın üzerinde durup, az önce oraya gömdüğüm kadının boğuk çığlıklarını dinlemektir.

Onun gölgeli, şeffaf figürünün karanlıktan bana doğru süzülme üzere olduğunu ya da daha kötüsü, ellerinin yerden fırlayacağını düşünerek yarı korkmuştum, ama hiçbir şey görmedim. Aklıma gelen tek diğer açıklama, bunun bir şaka olduğu idi. Beau Broadturn'un karısının tabutuna bir hoparlör koyduğu. Ama Beau ne kadar pislik olsa da, birine şaka yaptığına dair tek bir örnek bile aklıma gelmedi ve şimdi de başlayacağını sanmıyordum.

"YARDIM EDİN!" diye bir çığlık ayaklarımın hemen altından geldi.

"Buradayım!" diye bağırdım, çünkü Emma bir şekilde hayatta ve aşağıda mahsur kalmışsa, yalnız olmadığını bilmesi gerekiyordu. "Emma, sen misin?"

"Evet!"

Hay sıçayım.

"Neredeyim ben?" diye bağırdı.

Ben irkildim. Hayır. Ona *Tabutun içinde, yerin altı metre altında!* diye bağırmadım, çünkü sesi zaten körü körüne paniğe kapılmış gibiydi.

"Sıkışmışsın!" diye bağırdım. "Ama seni oradan çıkaracağım!"

"Sen kimsin?"

"Noah Evans! Sakin olmaya çalış, tamam mı?" Orada ne kadar hava kaldığını bilmiyordum, ama fazla olamazdı. Genellikle, sadece birkaç saat yetecek kadar hava olurdu. Hala hayatta olması tam bir mucizeydi.

Özellikle de *iki gün önce öldüğünü* düşünürsek.

"Mezarıcı Noah Evans mı?!" diye çığlık attı.

Oh, demek beni hatırladı.

"BU BİR TABUT MU? AMAN TANRIM, BENİ DIŞARI ÇIKARIN!"

Aşağıdan bir çarpma sesi yankılandı, ardından daha fazla çığlık geldi.

Aferin Noah. Her zamanki gibi her şeyi daha da kötü hale getirmekte gerçekten çok başarılısın, diye kendimi azarladım.

Sonunda çığlık atmayı kesmeden önce birkaç kez adını seslendim. "Ekskavatörü getirmem lazım! Seni elle çıkarmaya çalışırsam, sonsuza kadar sürer!"

"Beni bırakma!"

"Sadece bir saniye, hemen döneceğim!"

Hıçkırık sesleri kulaklarıma çarptı, kalbimi parçaladı.

"Emma, söz veriyorum, seni oradan çıkaracağım, sadece sakinleşmeye çalışmalısın. Lütfen, canım," dedim, sevgi dolu sözler düşünmeden dudaklarımdan döküldü. Bu bölgede, bu yaygın bir terimdi.

"Tamam, ama... lütfen acele et," dedi.

Geldiğim yoldan geri koştum, hantal iş botlarımı lanetleyerek, keşke spor ayakkabılarımı giyseydim diye düşünerek. Ekskavatör gece için garaja kaldırılmıştı ve onu

geri getirmek biraz zaman alacaktı, ama onsuz Emma'yı kurtarmak en az dört saat sürerdi ve onun için yeterli havası kalmış mıydı bilmiyordum.

Birkaç dakika sonra, makinenin anahtarını çevirdim ve geceye doğru gürültüyle yola çıktım. Yolu kullanmak yerine mezarların arasından geçtim. Babamın bana küfredeceğini biliyordum, çünkü bu, izler bırakacak ve belki de yeni mezarların bazılarını çukurlaştıracaktı. Yapacak bir şey yoktu. Ayrıca, babam durumu anladığında beni affedeceğinden emindim.

Sanki bir ömür sürmüş gibi hissettikten sonra, makineyi Emma'nın mezarının birkaç metre uzağına park ettim, motoru durdurdum ve dışarı atladım.

"Geri döndüm!" dedim ona ve onun rahatlamış bir şekilde hıçkırdığını duydum. "Mümkün olduğunca dikkatli bir şekilde kazmaya başlayacağım, ama tabut çatlarsa veya eğrilirse çok yüksek sesle bağırman gerekiyor."

"Aman Tanrım," diye inledi, sanki donmuş gibi.

"Kova konusunda iyiyim, Emma. Sana zarar vermeyeceğim."

"Söz veriyor musun?" diye seslendi.

"Söz veriyorum."

Lütfen, evren, beni şimdi yalancı durumuna düşürme, diye dua ettim, ekskavatöre atlayıp çalıştırdım. Bu işte *iyiydim*, ailemdeki en iyisiydim, her ay saatlerce çalışıyordum, ama bu benim becerimin nihai sınavı olacaktı.

Kolumu Emma'nın mezarının üzerine uzattım ve derin bir nefes aldım. Korku ve adrenalin karışımıyla tüm vücudum titriyordu ve parmaklarımın tek bir yanlış hareketi felaketle sonuçlanabilirdi. Kendi tavsiyemi dinleyip sakinleşmeye çalışarak, kovayı dikkatlice eğdim ve hayatımda hiç bu kadar yavaş hareket etmemiştim, ilk toprak yükünü çıkardım, kulaklarım gürleyen motorun sesinin üstüne bir çığlık sesi duymak için gerildi.

Ben duymadım, ama tedbirli olmak için kestim.

"Hala iyi misin?" diye seslendim.

"İyi olduğumu söyleyemem, ama kapak dayanıyor!"

"O zaman çalışmaya devam edeceğim," dedim Emma'ya ve işime geri döndüm, bir yük daha kaldırdım, onu kontrol etmek için durdum, bu işlemi güvenli bir şekilde taşıyabileceğim kadar çim taşıdığım da tekrar tekrar tekrarladım. Geri kalan her şeyi elle yapmam gerekecekti.

Atladım ve küreğime koştum. "Başının yanındaki tahtaya, elinden geldiğince sertçe vur!"

Emma kapıyı çaldı. Mezarın karşı tarafına, onun ayaklarının yanına indim ve hayatımda hiç olmadığı kadar hızlı kazmaya başladım, toprağın çok sıkışık olmadığına şükrederek. Altımda, sanki hiperventilasyon yapıyormuş gibi, yüksek ve düzensiz nefes alıp verişini duyabiliyordum.

"Emma, sakınleşmelisin," dedim ona.

"Sen sakın ol!" diye bağırdı ve panik içindeki ateşli kişiliğinin bir kısmını duymak beni rahatlattı. Eski Emma gibiydi. Benim birlikte büyüdüğüm Emma. Beau ile evlendikten sonra dönüştüğü Stepford karısı değil.

"Kaba davranma yoksa seni olduğun yerde bırakırım," diye tehdit ettim.

Duyulabilir bir nefes. "Noah!"

"Hadi ama, şimdi. Seni çıkarmak için burada ter içinde kalmış beni dinlemelisin."

"Tek duyduğum senin büyük ayaklarının yere vurması. Eğer beni ezerlerse, yemin ederim, seni rahat bırakmayacağım."

Başımı salladım, rahatlamış bir şekilde kıkırdadım, sesim neredeyse histerik gibiydi, çünkü ne oluyordu? Nasıl hayattaydı? Otopsi yapılmış olmalıydı. Mumyalama. Birinin *aslında ölmediğini* keşfetmesine yol açacak bir tür işlem yapılmış olmalıydı.

"Buraya nasıl geldim?" diye bağırdı, benim düşüncelerimi yankılayarak.

"Dışarı çıktığında tüm sorularını cevaplayabilirim," dedim ona. "Ben çalışırken mümkün olduğunca sakın kalmaya odaklan."

"Benimle... konuşabilir misin?" diye sordu, sesi titriyordu. "Burası çok sessiz ve ben çok korkuyorum."

Daha hızlı kazmaya başladım. "Tabii ki yapabilirim. Burada gece vakti, Şubat ortası. Sadece yarım metre toprak kaldı, sonra dışarı çıkacaksın ve ben 911'i arayacağım."

"Hayır!" diye bağırdı.

"Muayene olmalısın."

"HAYIR, NOAH! Bana söz ver."

"Bunu yapamam. Çok şey yaşadın."

Daha fazla bir şey söylemedim, ne kadarını hatırladığını bilmiyordum. Evet, iki gün önce "ölmüştü", ama ondan önce üç gün komada kalmıştı. Görünüşe göre merdivenlerden inerken ayağı takılmış ve Beau işten eve dönene kadar onu bulamamıştı. Kafasından yaralanmış ve komaya girmişti. Beyin ölümünün gerçekleştiği anlaşılnca Beau, ailesinin isteğine karşı gelerek makineyi kapatmaya karar verdi. Ve şimdi burada, hayatta ve çığlık atarak, kesinlikle terapi gerektirecek şekilde beni travmatize ediyordu.

"Şerif hala Beau'nun kardeşi mi?" diye seslendi.

"Evet."

"O zaman *hayır*. 911'i arayamayız, çünkü o zaman Beau hayatta olduğumu öğrenir ve beni öldürmeye çalışır."

Donakaldım, küreğim toprağa saplandı, omurgamdan bir ürperti geçti. Geçen hafta olan hiçbir şey bana doğru gelmemişti ve Beau hakkında şüphelerim vardı, ama Emma onun onu öldürmeye çalıştığını mı ima ediyordu?

Nefesimi verip kürekle aldığım toprağı omzumun üzerinden attım. "Tamam. 911'i aramayacağız."

"Teşekkür ederim," dedi, sesi zar zor duyuluyordu. "Lütfen, konuşmaya devam edin."

"Bu gece hava güzel. Sıcak." Sonraki yirmi dakika boyunca, hayatımın en anlamsız sohbetini yaparak, normalde yaptığımdan çok daha fazla konuştum. Arada sırada, nefes alıp almadığını kontrol etmek için durakladım, cevabı hemen gelmezse kalbim durmak üzereydi. Bütün bu

süre boyunca, zihnimin bir köşesinde Beau'yu lanetliyordum. Eğer onu gerçekten öldürmeye çalışmışsa...

Küreklerim sert bir şeye çarptı.

"Oh, şükürler olsun," diye hıçkırdı Emma.

Hızla kalan toprağı temizledim. "Ağzını kapat ve yüzünü ört" dedim ona. "Kapağı açacağım ve içerisine toprak düşecek."

"Tamam!"

"Hazır mısın?"

"Hazır!"

Üstünü açtım, hala bunun bir tür ateşli rüya olduğuna yarı yarıya ikna olmuştum, ama o oradaydı, her zamanki gibi çarpıcı, kıvrımları beyaz bir sundress ile örtülü, sarı saçları yastığın üzerine yayılmış, etrafında kirler dağılmış, hala hayattaydı.

Ellerini çekip kalkmaya çalıştı, ama ipek astarın üzerinde kaydı. Düşünmeden onu yakaladım, kendime doğru çektim ve o da kollarını boynuma doladı.

"Teşekkür ederim," diye omzuma yaslanarak hıçkırarak ağladı, vücudu titremeye sarsılıyordu.

Ben de epey titriyordum. "Tanrım, iyi misin?"

"Hayır," diye bağırdı.

"Birini aramamı istemediğinden emin misin?"

"Hayır, lütfen. Kimse yok."

"Ailen bile mi?"

O, göğsüme başını salladı. "Ben sadece... Düşünmek için zamana ihtiyacım var. Beni güvende olabileceğim bir yere götürebilir misin?"

"Yani, benim kulübem, ama o..."

"Evet. Lütfen. Şimdi oraya gidebilir miyiz?"

İçimdeki her içgüdü, bu kadını bir doktora götürmem gerektiğini haykırıyordu. Üç gün komada, iki gün ölü, sonra sihirli bir şekilde hayata geri döndü? Bu *mutlaka* tıbbi müdahale gerektirir, değil mi? Bilim adamları muhtemelen onu incelemek isteyeceklerdir. Ama o çok korkmuş, tehlikede olduğuna çok emin gibiydi ve Beau'nun kardeşi

şerif, iki kuzeni de polis memuru olduğu için, onları aramak Beau'nun hemen haberdar olması anlamına geliyordu. Beau'nun haberi olmadan onu yerel bir kliniğe götüremezdik.

O muazzam bir pislik olabilir, ama zeki ve zengindi. Emma'yı tekrar kendi gözetimi altındaki aile hastanesine geri döndürmenin bir yolunu bulacağını hiç sanmıyorum, orada onu tekrar tamamen kontrol altına alabilecekti.

"Emma, saklanmaya kararlıysan, bu mezarı tekrar düzeltmemiz gerekiyor."

"Bu ne kadar sürer? Duş almam lazım." Etrafına bakmak için geri çekildi, göz bebekleri korkudan büyümüştü. "Ve bu delikten çıkmam lazım."

"Kendim yaparsam saatler sürer. Seni önce benim evime götürüp yerleştirebilirim, sonra geri dönebilirim."

Daha sıkı sarıldı. "Hayır, lütfen beni bırakma. Şu anda yalnız kalamam."

"O zaman en azından babamı arayayım. O halledebilir, ve sen de o adamın sır tutabileceğini biliyorsun."

Tereddüt etti, muhtemelen babamı, Hank Evans'ı hayal ediyordu, kasabanın herkesin kaçındığı iri, korkutucu, sakallı, antisosyal piç kurusu. Yakın ailesi dışında neredeyse kimse onunla konuşmazdı ve o da ancak silah zoruyla diğer kasaba halkıyla konuşurdu. Yani, asla. Sır saklama konusunda, o en iyisiydi.

"Kimseye söylemeyecek mi?" dedi Emma.

"Ona yapmamasını söylersem olmaz."

Bana baktı, kahverengi gözleri dipsiz bir karanlık havuz gibiydi. "Yemin eder misin?"

"Yemin ederim."

O, benim şimdiye kadar duyduğum en uzun nefesini verdi. "Tamam, öyleyse."

"Şimdi sana yardım edeceğim," diye uyardım onu. "Bir şey acıyorsa bana söyle."

Kız kurtulmaya çalıştı. "Hayır, ben çok ağırım."

Kaşlarımı çattım, onu daha sıkı kucakladım ve yavaşça ayağa kalktım, kollarımı beline doladım ve onu kolayca havada tuttum. O kıvrımlı bir tanrıça mıydı? Evet. Onu hala bench press yapabilir miydim? Evet, onu da yapabiliyordum.

"Oh," dedi yumuşak bir sesle, başını eğerek.

"Ayaklarını yere basabilir misin?" diye sordum.

"E-evet, özür dilerim."

Ona bir saniye zaman verdim ve sonra onu nazikçe üzerine oturttum, ipek astarın kaygan olacağı konusunda onu uyardım. Biraz sallandı, bacakları onu tutmak istemiyordu. Onun dengesizliğini görünce, ikimizi de oradan çıkarmak için en kolay yolun önce benim tırmanmam ve sonra onu arkamdan çekmem olacağına karar verdim.

Birkaç dakika sonra, ikimiz de kir içinde, ekskavatörle garaja geri dönüyorduk. Emma, koltuk sadece bir kişiye sığıdığı için kucağımda oturuyordu. Lise öğrencisi Noah bu durumdan çok etkilenirdi, ama yetişkin Noah, Emma'nın iyiliğini düşünmekten, bana sarılan bu muhteşem kadını takdir edemiyordu. Son bir saatte olanları anlamaya çalışıyordum; onun nasıl hissettiğini hayal bile edemiyordum.

"Konuş benimle," dedim. "Şok geçireceğinden ya da başka bir şey olacağından endişeleniyorum."

"Sanki oraya çoktan varmışım gibi hissediyorum," dedi titreyerek.

Serbest elimle onu kendime doğru çektim. "Terli olduğum için özür dilerim."

"Hayır, sorun değil," dedi. "Vücut ısısına ihtiyacım var."

"Emma... Bu nasıl oldu lan?"

Kafasını salladı. "Hiçbir fikrim yok. Son hatırladığım şey, Beau'nun beni aldattığına dair başka bir söylenti duymamdı ve sanırım kendimi kaybettim. Evindeki ofisine girdim ve kilitli masa çekmecelerini zorla açtım, bu sefer bana yalan söyleyememesi için kanıt bulmaya çalışıyordum. Bunun yerine, bir sürü ödenmemiş fatura ve ipotek ve arabalarımız için bir yığın gecikme bildirimi buldum. Ortak bir çek

hesabımız var, ama o neredeyse her şeyi sadece kendisinin erişimi olan ayrı bir hesaptan ödüyordu. Onun bilgisayarından bu hesaba girebildim ve... şey, hesap eksiye düşmüştü. Ödeme geçmişini elimden geldiğince geriye doğru inceledim. Yıllardır gelirimizin çok üzerinde bir hayat sürüyorduk."

"Nasıl?" diye sordum. Beau'nun mirası ve maaşı arasında, paraya boğulmuş olmaları gerekirdi.

"Ben de bunu öğrenmek istiyordum," dedi. "Onun eve gelmesini bekledim, sonra onunla yüzleştim. Son hatırladığım şey, merdivenlerin başında kavga ettiğimiz ve... Sanırım beni merdivenlerden aşağı itti."

Onu daha sıkı sarıldım ve tekrar titremeye başladım. Bu sefer, kocasını öldürmek için şiddetli bir dürtüyle. "Çok üzgünüm," dedim, ama sözlerim yetersiz geliyordu.

Burnunu çekip başını omzuma yasladı ve tekrar ağlamaya başladı, ağlamaya direnmeye çalışırken sesi boğuk çıkıyordu. Ayağımı gazdan çektim ve iki kolumu da ona doladım, çünkü uzun bacaklarım sayesinde bu hızda dizimle direksiyonu kullanabiliyordum. "Ben yanımdayım," dedim ona. "Ağlayabilirsin."

Baraj kapakları açıldığında göğsü inip kalktı ve boğazından büyük, yüksek sesli, yürek parçalayan hıçkırıklar çıktı. Orada oturup ona sarılmaktan başka yapabileceğim bir şey olmasını diledim. Keşke onun acısını dindirebilseydim ya da zamanda geriye gidip bunun hiç yaşanmamasını sağlayabilseydim. Onun yaşadıklarını kimse yaşamamalıydı. şu anda kimseye güvenmemesine şaşmamalı. Bunu sindirmek için zamana ihtiyacı olmasına şaşmamalı.

Ellerimi sırtında gezdirip yatıştırıcı sesler çıkardım, gözlerim araba sürerken etrafı tarıyordu çünkü onun hikayesi beni paranoyaklaştırmıştı ve Beau'nun aniden ortaya çıkıp... Ne bileyim? Mezarı kontrol etmek falan için? İçini tamamladığından emin olmak için? Cinayet belgesellerinde katiller hep böyle şeyler yapardı.

Eğer yaptıysa, Tanrı yardımcısı olsun. Çünkü onu canlı canlı gömecek kadar kızgındım.

Bölüm 3

NOAH

Garaja vardığımızda Emma sakinleşmeye başladı. Açık alana doğru sürdüm ve motoru durdurdum. Gözyaşları dinene kadar birkaç dakika daha orada oturduktan sonra, onu gelin gibi kucaklayarak ayağa kalktım ve kamyonetime doğru yöneldim.

"Muhtemelen yürüyebilirim," dedi.

"Bundan yüzde yüz emin olmaman, senin de bu akıma kapıldığın anlamına gelir."

Onu yolcu koltuğuna oturtup, motoru çalıştırmak ve ısıtıcıyı açmak için kendi tarafıma geçtim. Evet, hava biraz ısınmıştı ama yine de sadece 10 derece vardı ve Emma'nın cildi buz gibi soğuktu. Onun titremesini izlemektense, gömleğim ter içinde kalmayı tercih ederdim.

Kamyoneti geri vitese aldım ve geri çıkmaya başlarken babamı aradım.

"Buraya akşam yemeği için mi geldin?" diye cevap verdi, boğuk sesi sert ve tanıdıktı.

"Hayır, baba. Emma hayatta," dedim ona.

Hat kesildi.

Onu geri aradım ve cevap verdiğinde "Kapatma!" diye bağırdım. Bu sefer, tüm hikayeyi anlatırken beni dinledi.

"Benimle dalga geçmiyorsun, değil mi?" dedi.

"Değil," diye cevapladı Emma titrek bir sesle.

Babam yemin etti. "Şimdi oraya yürüyeceğim. Ve merak etme, kimseye söylemeyeceğim."

Ona teşekkür edip telefonu kapattım. Ailem, arka çitin hemen ötesinde, yenilenmiş bir bekçi kulübesinde yaşıyordu. Orada, ormanla çevrili küçük bir arazileri vardı.

Annem, makul büyüklükte bir bahçe ve kendi küçük arı kovanı için yeterli alana sahipti. Bu gece gibi geç saatlere kadar çalıştığım gecelerde, genellikle eve gitmeden önce akşam yemeği için uğrardım çünkü annem, bana yemek yapmayı çok iyi öğretmiş olmasına rağmen, kendi başıma yemek yapabileceğime şüpheyile yaklaşır ve ısrarla beni yemeğe davet ederdi.

"Ben evime arka yoldan gideceğim," diye Emma'yı uyardım. "Sadece tedbir olsun diye. Birine rastlarsak, eğil."

"Yapacağım."

Thibodeaux, pul büyüklüğünde bir kasabaydı. Nüfusu üç binin biraz altında olan bu kasabada herkes birbirini tanırdı. Ve herkesin işine burnunu sokardı. Kamyonetim, ehliyetimi aldığım da babamın bana verdiği eski model bir Ford'du ve o zamandan beri bakımını ben yapıyordum. Araba yükseltilmişti, koyu avcı yeşili renge boyanmıştı ve dizel olduğu için gürültülüydü. Yani, insanlar bunun benim kamyonetim olduğunu biliyordu ve Maisie ile altı ay önce ayrıldığımızdan beri kimseyle çıkmadığım için, birinin beni yolcu koltuğunda sarışın bir kadınla geçerken görmesi, dedikoduların başlaması için yeterliydi.

"Bana ne oldu... sonra?" diye sordu Emma.

Bir sokak lambasının altından geçerken ona bir göz attım ve, dostum, ağlamaktan yüzü lekelenmiş, kirle kaplı, gözle görülür şekilde yorgun ve korkmuş olmasına rağmen çok güzeldi. Beau Broadturn lanet olası bir aptaldı. Ve kahrolası bir pislikti. En son istediğim şey, bu kadına zaten yaşadıklarından daha fazla acı çektirmektir, ama onun ve ailesinin başına gelenlerin tüm gerçeğini bilmeye hakkı vardı.

"Bu hoş bir hikaye değil," diye uyardım onu. "Şimdi dinlemeye hazır mısın, yoksa biraz iyileşene kadar beklemek ister misin?"

O, mizahsız bir kahkaha attı. "Bundan kurtulmanın bir yolu olduğunu sanmıyorum."

Daha iyi düşünebilmeden elimi uzattım, elim omzuna kondu ve sıktım. "Bundan kurtulabilecek biri varsa, o da sensin Emma."

Çenesi titredi ve gözleri nemlendi. "Teşekkür ederim. Ben... Sanırım şimdi hikayeyi dinlemek istiyorum."

Onu bir kez daha sıktım ve bıraktım, sonra dikkatimi yola verdim çünkü geç olmuştu ve bu ormanlık alanda çok sayıda geyik vardı. "Beau başından beri seni tamamen kontrolü altındaydı. Kimseye bir kaza olduğunu söylemeden seni doğrudan hastaneye götürmüştü. Annen ertesi güne kadar öğrenmedi. Seninle öğle yemeği yiyeceksiniz, dedi, ama sürekli sesli mesajını alıyordu. Beau onun aramalarına ve mesajlarına cevap vermiyordu, sonunda polis karakoluna gidip senin durumunu kontrol etmelerini istedi ve o zaman Ben Broadturn senin komada olduğunu ağzından kaçırdı."

Emma başını koltuğun başlığına yasladı, gözlerini kapattı. "Ah, anne."

"Çok öfkeliydi," dedim. "Seni görmek için doğruca hastaneye gitti, ama Beau ziyaretçilere izin verilemeyecek kadar durumunun kritik olduğunu söyledi. Onu ve babanı bir gün daha oyaladıktan sonra zorla içeri girdiler. O zaman bile pek bir şey yapamadılar. Beau senin tıbbi vekilindin, kocan ve bir doktordun. Senin üzerinde mutlak kontrolü vardı ve dışarıdan uzmanlar getirip ikinci bir görüş almak isteyenleri dinlemiyordu."

Emma düşük, öfkeli bir ses çıkardı. "O orospu çocuğu."

"Baban hastanede çıkar çatışması şikâyetinde bulunmaya çalıştı, ama bildiğin gibi Beau'nun babası hastanenin müdürü ve şikâyeti reddetti. Sanırım ailen onun üstüne, eyalet sağlık komisyonuna başvurmaya çalıştı, ama bürokratik saçmalıklar süreci yavaşlattı ve o noktada Beau çoktan senin beyin ölümünü ilan etmişti."

"Elbette öyleyim," diye alaycı bir şekilde cevap verdi.

"O, şey..." Kahretsin, bunu ona nasıl söyleyeyim? "O, fişi çekmeden önce ailenize veda etme şansı vermedi."

Ellerini yumruk yaptı, koltuğunda öne doğru eğilmeden önce tüm uyarıları aldım ve *çığlık attı*. Kan donduran, tüyler ürpertici, cehennemden koparılmış bir sesiydi. Tanrıya şükür, yolda bizimle birlikte başka kimse yoktu, çünkü bu beni o kadar hazırlıksız yakaladı ki, ondan uzaklaşmak için kendimi zor tuttum. Arabayı düzeltmeyi başarana kadar, kısa bir süre karşı şeride saptık.

"Onu öldüreceğim," diye öfkeyle bağırdı.

"Kendimi övmek istemem ama cesetleri ortadan kaldırmada oldukça iyiyim."

Bana doğru döndü. "Yardım teklif ederken dikkatli ol, çünkü ben çok ciddiym. Biliyor musun, sanırım o aylardır beni öldürmeye çalışıyor olabilir."

Elim direksiyonu sıktı. "Ne?"

"Düşmeden önce bile, durumum iyi değildi," dedi. "Yaklaşık yarım yıldır hastaydım ve Beau'nun nedenini anlayamadığını söylediği tüm bu garip semptomlarla durumum gittikçe kötüleşiyordu. Beni bunun bir tür otoimmün hastalık olduğuna ikna etmişti. Garip olan şey, bir haftalığına bir tıp konferansına gittiğinde, o yokken kendimi daha iyi hissetmeye başlamıştım. Eve döndüğünde semptomlar tekrar kötüleşti. Geriye dönüp baktığımda, beni hasta edenin o olabileceğini düşünüyorum, sanki bana bir şey vermiş gibi, ama o zamanlar, evliliğimizin iyi gitmediği için stresin tetiklediğini düşünmüştüm. Sadece aldatma söylentileri yüzünden değil, ama — tanrım, bunu yüksek sesle söylemek çok utanç verici — aylardır bana dokunmamıştı. Ben yalvarsam bile. O bunu hastalığa bağladı, ama ben de kilo almıştım ve onun bu konuda *fikirleri* vardı." Başını ellerinin arasına gömdü. "Tanrım, bunu söylediğime inanamıyorum. Çok üzgünüm. Liseden beri konuşmamıştık ve ben burada seks hayatımı anlatıyorum."

Beau'ya olan öfkemi bastırmaya ve ses tonumu kontrol etmeye çalıştım, ama bu imkansızdı. "Travma bağı kurduk," dedim. "Normal konuşma kuralları artık geçerli değil. Ayrıca?

Beau lanet olası bir piç. Sana yalvarması gereken kişi o olmalıydı. Tanrım, sahip olduğu şeyin farkında değil miydi?"

O sessizleştii ve ben kendimi tekmelemek istedim çünkü muhtemelen bir sınırı aşmıştım, ama lanet olsun, başka çarem yoktu. Beau'yu kendim öldürmek istedim, sadece Emma'ya fiziksel olarak zarar verdiği için değil, ona açıkça verdiği duygusal zarar için de.

"Gerçekten öyle mi düşünüyorsun?" diye sordu küçük bir sesle.

Ona deliymiş gibi baktım, çünkü, merhaba? "Sen üç ilçenin en güzel kadınısın ve eğer bir erkek hayatının her saniyesinde sana bunu hissettiremiyorsa, o zaman senin yanında durmayı bile hak etmiyor. Ve ben sadece görünüşünden bahsetmiyorum. Senin ruhun da çok güzel, Emma Miller."

"Teşekkür ederim," diye fısıldadı.

"Rica ederim."

Sinyal lambamı yakıp, eve giden tozlu yola saptım.

"Bütün bunların en çılgın kısmı ne biliyor musun?" dedi.

Kafamı salladım. Seçebileceğim çok fazla seçenek vardı.

"Kelimenin tam anlamıyla tabuttan çıktım ve son zamanlarda hiç bu kadar iyi hissetmemiştim. Eğer gerçekten o kadar travmatik bir beyin hasarı geçirmiş olsaydım, gerçekten komada olsaydım, o zaman, bilmiyorum, tamamen mahvolmuş olmam gerekmez miydi? Oysa kendimi gayet iyi hissediyorum. Hatta dinlenmiş bile. Sanki harika bir uykudan uyanmış gibi. Yani, aynı zamanda çok zayıf hissediyorum, çünkü hareketsiz kaldım... " Bana soru dolu bir bakış attı.

"Komada olduğun süre dahil, altı gün, aşağı yukarı."

O da başını salladı. "Yine de garip bir şekilde enerjik hissediyorum. Zihinsel olarak da kendimi daha çok kendim gibi hissediyorum. Düşmeden önceki aylarda yaşadığım o korkunç beyin sisini artık hissetmiyorum. Her şey daha net ve çok daha uyanık, çok daha farkında ve çevremdeki her şeyin bilincindeyim."

Ona yan gözle baktım. "Sarımsağa karşı ani bir nefret mi duyduñ? Kanımı içme isteği mi duyuyorsun?"

Koluma bir tokat attı. "Ben vampir değilim."

Ben burnumdan soludum. "Bu tam da bir vampirin söyleyeceği bir şey."

"Noah."

"Üzgünüm, uzun süredir ölülerle çalıştığım için mizah anlayışım biraz morbid hale geldi." Yan tarafa baktığımda, bana başını salladığını gördüm. "Ciddi olarak, Beau'nun tıbbi olarak komaya girmeni sağladığını düşünüyor musun?"

"Bu mümkün görünüyor. İhtiyacı olan her şeye erişimi vardı. Ayrıca, sürekli kontrol, kimsenin bana bakmasına izin vermemesi? Bu çok şüpheli."

Başım döndü. "Bu da demek oluyor ki, senin beyin ölümünün gerçekleşmediğini biliyordu. Peki ne yaptı? Fişi çekmeden önce seni zehirledi ve dozu yanlış ayarlayarak hayatta kalmanı sağladı mı?"

"Zehirlenmiş gibi belirtiler göstermez miydim? Midem bile bulanmıyor."

"O zaman o... yapabilirdi." Beynim ağzımın hızına yetişince cümle yarıda kaldı. Hayır. Düşünmek bir yana, yüksek sesle söylemek bile çok korkunçtu.

"Ne?" diye sordu Emma.

Başımı salladım.

"Söyle gitsin."

Kafamı daha sert salladım.

"Noah, söyle şunu."

"Siktir." Elimi yüzüme götürdüm. "Buraya geldiğim için gerçekten üzgünüm, ama o senin öldükten sonra da seni kontrol ediyordu. Aileye ait hastaneden doğrudan aileye ait cenaze evine gittin ve Beau, karısını başka birinin eline teslim etme düşüncesine dayanamayacağını söyleyerek her adımında seninle birlikteydi. Ya seni tüm bu süre boyunca yapay komada tuttuysa? Cenaze töreni kapalı tabutla yapıldı, ailen seni son bir kez görmek için ne kadar ısrar etse de. Hatta cenaze arabasının arkasında seninle birlikte gitti.

Ya tüm bu kontrol ve baskı, kimse onun sana ilaç verdiğini görmesin diye yapıldıysa? Ya planın, seni gömülene kadar dışarıda tutmak ve uyurken sessizce boğularak ölmeni beklemekse? Genellikle mezarda bir veya iki saatlik yaşam için yeterli oksijen vardır ve o bunu biliyor olmalıydı. En az sekiz saat hayatta kalmış olman tam bir mucize. Bu yüzden sana sakın olmanı söyledim. Nefes almaya devam edersen, hava kaynağını daha hızlı tüketirsin diye endişelendim.

Yanımda, kendini kıvrıp tekrar ağlamaya başladı.

Kahretsin, ben *her zaman* bunu yaptım. Her zaman durumu daha da kötüleştirdim.

Eğilip emniyet kemerini çözdüm — evim sadece birkaç yüz metre uzaktaydı — ve onu koltukta sürükledim. Karşı koymadı, aksine yanıma yığıldı.

"Özür dilerim. Bunları söylememeliydim."

"Hayır, özür dileme," dedi hıçkırarak. "Bunu duymaya ihtiyacım vardı. Ve sanırım haklı olabilirsin. Tanrım, ne yapacağım, Noah?"

Tek elimle direksiyonu çevirerek garaj yoluna girdim. "Bilmem ki. Adım adım gidelim, olur mu? Önce seni içeri alıp duşa sokalım. Giymek için bolca yedek kıyafetim var. Sonra sana yemek bulmayı düşünürüz. Ondan sonra da ne yapacağımıza karar veririz. Şunu bil ki, istediğin kadar benim evimde kalabilirsin. En yakın komşum, geldiğimiz yolda yarım mil geride oturan Mike Green ve o yaşlı adam kendi haline biridir. Burada kimse seni rahatsız etmez, özellikle de...

"Hepsi benim öldüğümü düşünüyor," diye benim için cümleyi tamamladı.

Bölüm 4

NOAH

Ben Emma için kapıyı açtım ve onun önümden girmesine izin verdim. Eşikte durdu, bakışları karanlık iç mekanı süzdü.

Onun yanından uzanarak duvar anahtarını çevirdim ve tavandan yumuşak bir ışık süzüldü. Bu ahşap kulübe küçüktü, mutfak sağda, oturma odası soldaydı ve uzak duvarda büyük bir taş şömine vardı. Her yer ahşap olduğu için dekorasyon basit ve daha hafifti, böylece denge sağlanmıştı. Bunun için kendime pay çıkaramazdım. Eski sevgilim Maisie tasarım konusunda yetenekliydi ve stil ile dayanıklılık arasında denge kuran mobilyaları seçmeme yardımcı olarak iyi bir iş çıkarmıştı.

Gözlerim odayı taradı, kanepenin arkasına bir çift boxer şort falan bırakmamışımı umuduyla. Neyse ki, temiz görünüyordu.

"Bu çok güzel," dedi Emma.

Kapıyı kapatabilmek için onu öne doğru ittim. "Şaşırmış gibisin."

"Oh! Pardon, hayır, ben sadece demek istedim ki..." Sesi kesildi, gözleri kısıldı, ağzı büzüldü. "Evet, şaşırdım. Duvarlarda çok daha fazla ekose desenli ve hayvan kafaları olmasını bekliyordum. Burası kötü kokmuyor bile. Çok etkileyici."

"Vay canına, bar cehennemdeymiş."

O yüzünü buruşturdu. "Gerçekten öyle. Savunmam gerekirse, bekar arkadaşlarımdan duyduğum tek şey korkunç flört hikayeleri. Bu şehirde kaç bekar erkeğin yataklarını yere serdiğini bilerseniz inanamazsınız."

Botlarımın bağcıklarını çözmek için eğildim. "Yatak yayları bile yok mu?"

"Hayır."

"Kafirler."

Ayakkabılarımı çıkardım, o da aynısını yaptı.

"Hadi," dedim. "Sana tuvaletin yerini göstereyim."

Yukarı çıktık ve ben kapıyı onun için açık tuttum, yine her şeyi temizlediğim ve her yerin temiz olduğu için minnettardım. "Duş düğmelerinin nasıl çalıştığını göstereyim mi?"

"Evet, lütfen," dedi küçük bir sesle. Kötü anıları yeniden yaşıyormuş gibi, ya da olan biten her şeyden çok etkilenmiş gibi, içine kapanmaya başlamış gibi görünüyordu.

Yavaşça konuştum, sesim yumuşaktı. Suyu açtım ve ona sıcaklığı nasıl ayarlayacağını gösterdim, sonra havluların ve ekstra banyo malzemelerinin nerede olduğunu gösterdim. Sonra kapıya doğru yöneldim.

"Sen... yaparken ben akşam yemeğini hazırlayayım."

Kolumu tuttu. "Bekle."

Arkamı döndüğümde, geniş, dehşet dolu gözlerle bana bakıyordu.

"Lütfen... beni bırakma."

Siktir.

Onu tekrar kucakladım, kollarımı omuzlarına doladım, kalbim onun için yeniden parçalandı. "Gitmiyorum," dedim ona. "Aşağıda olacağım. Muhtemelen bütün gün aşağıda gürültü yaptığımı duyacaksın."

Emma başını göğsüme yaslayarak salladı. "Sadece... burada kalabilir misin?"

Ben sertleştim ve o da bunu hissetmiş olmalı ki hemen kendini düzeltmeye çalıştı.

"Özür dilerim. Yapmana gerek yok. Tanrım, beni bebek gibi görüyorsun herhalde."

"Hayır. Ve burada kalacağım," dedim ona. "Yalnız kalmak istememen çok normal. Sadece, burada dolaşan yabancı bir adamın varlığıyla rahatsız olacağından endişelendim."

Bana bakmak için yeterince geri çekildi. "Sen garip bir adam değilsin."

"Öyleyim. Dediğin gibi, lise son sınıftan beri konuşmadık, o zaman bana kalem verdiğim için teşekkür etmiştin."

Gözlerini kırptı.

Oops. Muhtemelen bu kadar ayrıntıya girmemeliydim. Bu beni bir sapık gibi gösterdi.

"Ama... bu seni tanımadığım anlamına gelmez," dedi. "Bu kasaba ne kadar çok konuşsa da, işin yüzünden *ürpertici* olarak nitelendirilmen dışında, senin aleyhinde tek bir kelime bile duymadım. Maisie bile ayrıldıktan sonra senin hakkında iyi şeyler söyledi."

Şaşkın bir nefes aldım. Maisie ve ben, ayrılığımız çoğunlukla dostane olmasına rağmen, en iyi şekilde ayrılmamıştık. O, küçük kasabamızdan ayrılmak, bir aile kurmak ve daha fazla iş ve daha iyi okulların olduğu şehre taşınmak istiyordu, ben ise olduğum yerde mutluydum ve çocuk isteyip istemediğimi bile bilmiyordum. İlişkimiz çok derinleşmeden ve birbirimizi gerçekten incitmeden ayrılmanın doğru karar olduğuna karar vermiştik, ama bu durumu kolaylaştırmıyordu.

Emma derin bir nefes aldı. "Sana asılmaya çalışmadığımı söz veriyorum. Ben sadece... Orada yalnız başına öleceğimi düşünmüştüm ve şimdi tekrar yalnız kalırsam, yine o tabutun içindeymiş gibi hissedeceğimden korkuyorum."

Onu daha sıkı sarıldım. "Sürekli aynı şeyi söylüyorum, biliyorum, ama gerçekten çok üzgünüm, Emma."

O burnunu çekti. "Teşekkür ederim."

Dikkatlice kollarımı omuzlarından çektim. "Sen bana dönmenin güvenli olduğunu söyleyene kadar burada bekleyeceğim." Ona sırtımı dönerek kapıya doğru yürüdüm — bu küçük odanın izin verdiği kadar mahremiyet sağlamak için.

Birkaç saniye sonra, kumaşın hareket ettiği sesi kulaklarıma çarptı ve kendimi zorlayarak bu sesi duymazdan geldim, arkamda şimdiye kadar gördüğüm en çarpıcı kadının çıplak soyunduğunu hayal etmemek için. Onun yaşadıklarından sonra bu meleği cinsel bir obje olarak görmem mümkün değildi. Bunun yerine, düşüncelerimi Beau'ya ve onun suçlarından nasıl paçayı sıyırdığını yönlendirdim. Onun ayrıcalıkları ve gücü bu konuda ne kadar etkili olmuştu? Miller ailesi dışında kimse onu sorgulamamış mıydı? Yoksa sorgulamışlar ama susturulmuşlar mıydı? Hastanedeki bir hemşire ya da cenaze evi asistanı olabilir miydi? Tek bildiğim, lanet olası kasabanın yarısının Beau'nun davranışlarını şüpheli bulduğu ve bunun dışarıdan bakıldığında olduğu idi. Olaylara daha yakın olan birinin de böyle düşünmemesi bana imkansız geliyordu.

Kafamı salladım. Yasalar insanları korumak için vardı, ama Beau, Emma'nın vekaletnamesi olarak sahip olduğu yetkiyi kullanarak, tam olarak istediği şeyi yapmak ve herkesi mahvetmek için bunları bir silah olarak kullanmanın bir yolunu bulmuştu. Bu beni öfkeliendirdi. Neredeyse paçayı kurtaracağı düşüncesi midemi bulandırdı. Emma uyanmasaydı, ben o kadar geç kalmasaydım...

Öyle düşünme, dedim kendime. O buradaydı, hayattaydı, tam arkamdaydı, sesinden duş perdesini açıyordu.

"Sen iyisin," diye bağırdı birkaç saniye sonra.

Ben tam geri dönmek üzereydim ki o *inledi*. Düşük, muhtaç, bir kadının tam o anda çıkardığı ses...

"Su basıncınız inanılmaz," dedi.

"Oh, uh. Teşekkürler."

"Bu ne tür bir duş başlığı?"

Ona markayı ve nereden aldığımı söyledim, sonra duvara yaslanıp gözlerimi kapattım, düşüncelerimi onun çıkardığı sestten uzaklaştırmaya çalışarak, rüyalarımda kesinlikle duyacağım o sestten.

"Sen ve Beau birbiriniz için hayat sigortası poliçeniz var mıydı?" diye sordum.

"Hayır. Ortak bir sigortamız vardı, sonra Beau kendisi için ayrı bir sigorta yaptırdı. Benim hiçbir değerim yok, bu yüzden benim için sigorta yaptırmaya gerek yoktu."

"Hiçbir değeri yok," diye tekrarladım.

"Evet, Beau da öyle demişti."

"Emma, canım, sen onun on katı değerindesin."

Sessizleşti. Fazla konuştuğum ve ortamı garip hale getirdiğim için kendime kızdım. Banyo buharla dolmaya başladı ve buharın ısı ve utancım arasında, yine terlemeye başlayacakmışım gibi hissettim.

"Üzgünüm," dedim.

"Hayır, üzülme. Ben... Sanırım bunu duymaya ihtiyacım vardı."

Nefesimi bıraktım. "Masasını ararken hayat sigortası poliçesi gibi bir şey gördün mü?"

"Hayır, ama aşk mektupları ya da uygunsuz fotoğraflar arıyordum. Neden soruyorsun?"

"Şey, ben gerçek suçlarla ilgili birçok podcast dinliyorum ve bir süre sonra bazı kalıplar fark etmeye başlıyorsunuz. Hem aldatıp hem de borç biriktiren erkeklerin küçük bir yüzdesi, kendi yarattıkları sorunlardan kurtulmanın en iyi yolunun, eşlerine büyük hayat sigortası yaptırıp onları öldürmek olduğuna karar veriyor. Bu erkekler genellikle kontrolcü, görünüşe takıntılı ve boşanmaya inanmayan tiplerdir. Tanıdık geliyor mu?"

Emma küfretti ve perdeyi, beni görebilecek kadar araladı. Saçından damlayan şampuan köpükleri, öfkeli ifadesini biraz hafifletiyordu. "Onu gerçekten öldüreceğim, Noah."

Ellerimi kaldırdım. "İnan bana, bu dürtüyü anlıyorum. Ama sonra hapse girersin. Onu parmaklıklar arkasına koymak daha iyi olmaz mı?"

"Hayır," diye homurdandı ve duşa geri girdi.

Onun orada kendi kendine mırıldandığını duyabiliyordum ve duruma rağmen gülümsedim. Bir dahaki sefere karşılaştıklarında Tanrı Beau'ya yardım etsin.

"Emma," dedim, sesim alçak ve ikna ediciydi.

"Peki. Onu öldürmeyeceğim," diye karşılık verdi, şimdiye kadar duyduğum en samimiyetsiz ses tonuyla. "O zaman plan ne? Beau yokken evime girip hayat sigortası dolandırıcılığına dair kanıt bulmaya mı çalışacağız? Çünkü ben kesinlikle böyle bir polişe imzalamadım."

"Fena fikir değil."

"Eğer doğru yolu izleyip polise haber vermeye çalışırsak, Ben kardeşine haber verir ve o zaman kanıt bulmak imkansız hale gelir." Hala beni ikna etmeye çalışıyor gibi konuşuyordu.

"Hayır, sana katılıyorum. Bu iyi bir plan."

"Oh," dedi. "Üzgünüm. Ben daha çok çalışmak zorunda kalmaya alışkınım..."

"Beau'nun seni dinlemesini sağlamak için mi?" diye bitirdim, ellerimi yumruk haline getirerek.

"Evet."

"Onu sen öldürmeyeceksin. *Ben öldüreceğim.*"

"Noah," dedi, beni taklit ederek.

"Peki. Ama *biri* sana davranışından dolayı cezalandırılmalı."

Bir an sessiz kaldı ve tekrar konuşmaya başladığında, sesi düşün sesinden zar zor duyuluyordu. "Her zaman bu kadar kötü değildi."

"Oh, kahretsin. Hayır, Emma." Sendeleyerek bir adım attım, sonra kendimi durdurdum. "Kendini savunmana gerek yok. Kaldığın için seni suçlamıyorum."

"Annem yaptı," dedi. "Her konuştuğumuzda, sonunda mantıklı davranıp onu terk etmem için bana yalvarırdı. 'Emma Miller,' derdi, 'o adamın yalanlarına kanmaya devam etmek için fazla akıllısın. Seni güçlü, modern bir kadın olarak yetiştirdim, öyleyse öyle davranmaya başla.' Bu yüzden onu

aramanı istemedim. Eğer onun tavsiyesine uysaydım, başıma bunlar gelmezdi diye söylemesinden korkuyorum."

"O bunun için yanlış bir seçim olurdu," dedim, tekrar öfkelenerek. "Beau gibi erkekler mi? Umutsuz olduklarında daha tehlikeli olurlar. O da sinirlenip seni yoldan çıkarmış olabilirdi. Ve seni birini aramaya zorladığım için özür dilerim. Bir daha yapmayacağım."

"Teşekkür ederim."

"Rica ederim."

Duş kapandı ve o havluyu kapmak için uzandı.

Hemen tekrar sırtımı döndüm.

Duş perdesinin açıldığını ve ardından onun dışarı çıktığını duydum. "Uh... giyebileceğim kıyafetlerin var mı?"

"Evet, üzgünüm. Muhtemelen önce onları almalıydık."

Onu banyodan dışarı çıkardım. Banyo merdivenlerin en üstünde, sağında benim yatak odam, solunda misafir odası vardı. Geçen gün çamaşır yıkamıştım, bu yüzden seçebileceği bolca kıyafet vardı. Emma koyu renkli bir eşofman, bir tişört ve ona elbise gibi duracak büyük bir örgü kazak seçti. O uzun boyluydu, ama ailemdeki erkekler çoğu insandan daha iriydi ve 1,93 metre boyumla ondan baş ve omuzlarca uzundum.

"Sen duş alırken ben onları giyebilirim," dedi, küçük yığını göğsüne sıkıca bastırarak, cildinde hala su damlacıkları varken.

Midem sıkıştı. Onun ısınmasını ve temizlenmesini sağlamakla o kadar meşguldüm ki, bundan sonra ne olabileceğini düşünmemiştim. Yüzündeki ifadeden, hala yalnız kalmak istemediği belliydi, bu yüzden bunu yapacağımızı tahmin ettim.

Kendime birkaç parça giysi aldım ve Emma hemen arkamdan gelerek banyoya geri döndüm. Ben suyu tekrar açarken o kapıyı arkamızdan kapattı. Gömleğim sırtıma yapışmıştı, yapışkan ve rahatsızdı ve terlediğim için kokmaya başlamıştı. Gömleğimi başımdan çıkardım ve ellerimi kemerime götürdüm, kemeri çözdüm. Emma'nın da

benim gibi arkasını döndüğünden emindim, ama yine de kontrol etmek için omzumun üzerinden bir bakış attım.

Bana bakıyordu, yanakları pembe, gözleri iri, ağzı açık, bakışları beni içiyordu.

Sikim seğirdi.

Sakin deneme, diye uyardım onu.

Emma gözlerini benimkilere dikti, yüzü kıpkırmızı oldu. "Dövmeni beğendim," dedi, sanki *bu* onun dikkatini dağıtan şeydi — üniversitedeki ilk yılımda St. Patrick Günü'nde sarhoşken omzumun arkasına yaptırdığım küçük dört yapraklı yonca.

Başka bir durumda, bir kadının bu kadar bariz bir yalanla paçayı sıyırmasına izin vermezdim. Ona dönüp, onu kapıya dayayıp, gerçeği itiraf edene kadar parmaklarımla ve ağızla ona işkence ederdim. Ama aramızdaki ilişki öyle değildi. Öyle olamazdı. Bu yüzden bir istisna yaptım.

"Teşekkürler," dedim.

O duvara dönerek yüzünü kapıya çevirdi, ben de kalan giysilerimi çıkarıp duşa girdim. Su hala ılıktı ve uzun bir iş gününün ardından kısa bir travma gecesinin ardından üzerime yağan suyun hissi, Emma'nın neden inlediğini anlamamı sağladı. Bu lüks gibi geliyordu. Orada kalmak, sıcaklığın ağrıyan kaslarımı rahatlatmasına ve buharın tüm karanlık düşüncelerimi alıp götürmesine izin vermek istedim, ama Emma dışarıda bekliyordu ve beni görememenin paniğini tetiklemeye yetecek miydi bilmiyordum, bu yüzden sabunu vücuduma hızlıca sürdüm, kiri ve teri ovuşturarak temizledim.

"Çıkabilir miyim?" işim bittiğinde sordum.

"Evet!" dedi.

Suyu kapattım ve perdeyi geri çektim.

Emma bana karşı durdu ve ikimiz de donakaldık, birbirimize bakarak.

Bölüm 5

NOAH

Ben duş perdesini tekrar kapattım. "Üzgünüm, bana giyinik olup olmadığımı sorduğunu sandım," dedi Emma, ben de aynı anda "Üzgünüm, çoktan arkanı döndüğünü sandım," dedim.

Acı dolu bir inilti çıkardı. "Beni sapık sanmış olmalısın."

"Evet."

İnleme boğuk bir kahkahaya dönüştü. "Çok üzgünüm."

"Senin hatan değil. Bir iletişim hatasıydı. *Şimdi* kafan karıştı mı?"

Hareketin sesi. "Ben."

Emin olmak için kafamı dışarı çıkardım ve orada duran, benim kıyafetlerimle tamamen boğulmuş halini görünce, *bana bir şey yaptı*, kendini beğenmiş erkeklik içgüdülerimi tatmin etti.

Bu sadece geçici bir durum, dedim kendime. *Onu elinde tutamazsın*.

Havlumu kapıp hızla kurulandım, boxerimin üzerine eski gri bir eşofman giydim ve beyaz bir Henley tişörtü giydim.

"Güzel," dedim Emma'ya.

Hareket etmedi.

"Orada her şey yolunda mı?"

"Hayır," dedi. "Kendime mola verdim. Üç dakika kaldı."

Gülümseyerek onu rahat bıraktım ve hayatımın en çılgın gecesi değil de, sıradan bir geceymiş gibi duştan sonra her zamanki rutinimi sürdürdüm. Saçımı taradım, deodorant sürdüm ve yüzüme nemlendirici sürdüm. Aynada bana bakan yakışıklı bir adam vardı. Kahverengi saçlı, kahverengi gözlü, üç günlük sakallı. Gençken burnum yüzüme göre çok

büyüktü ve kulaklarım da biraz fazla büyüktü, ama ikisine de alışmıştım ve şimdi yüz hatlarım çok daha dengeli görünüyordu.

"Aç mısın?" diye sordum, Emma'ya dönerek.

Zaman aşımı bittiğinde bana doğru döndü. "Açlıktan ölüyorum."

Onun yanından geçerek kapı koluna uzandım ve durakladım. "Şimdi fark ettim. Neredeyse bir haftadır katı yiyecek yemediysen, midenize ne koyduğumuza dikkat etmeliyiz."

Yüzü düştü. "Oh, muhtemelen haklısın."

"Bir bakayım. Gel," dedim ve kolumu uzattım. "Aşağı inerken bana ve korkuluğa tutun. Hâlâ biraz sendeliyorsun."

Mutfağa güvenli bir şekilde vardık ve onu orta adadaki bir bar taburesine oturttum. Ben de açlık döneminden sonra birine yeniden beslenme konusunda bir makaleyi okudum ve ona önemli noktaları yüksek sesle okudum.

Sonra buzdolabına gittim. "Dün akşamdan kalan dana yahnisi var. Onu ısıtıp blendere koyabilirim. İhtiyacın olan her şey var içinde, düşük karbonhidrat, yüksek protein, besin değeri yüksek." Omzumun üzerinden Emma'ya baktım. "Ne dersin?"

Sarkıt lambanın ışığı altında oturmuş, saçını havluyula kuruluyordu. "Mmm, etli smoothie. Kulağa lezzetli geliyor."

Gülümsedim. "Başka seçeneklerim de var."

Kafasını salladı. "Hayır, bu çok hızlı geliyor ve o kadar açım ki başım dönmeye başladı, o yüzden öyle yapalım."

"İki etli smoothie, hemen geliyor."

"Bekle, ne? Hayır, sen de içmek zorunda değilsin."

Tupperware'i buzdolabından çıkardım. "Vicdanım rahat etmiyor, bunu tek başına yapmana izin veremem. Kendim yemeyeceğim bir şeyi sana servis etmek doğru gelmiyor."

Kabı mikrodalgaya koydum ve ısıtmaya bıraktım, ben de alt dolaptan blenderi çıkardım. Birkaç dakika sonra, buharlı karışımı iki seramik kupa bardağa döktüm ve içine birkaç cam pipet koydum.

"Şerefe," dedi Emma, smoothie'sini kaldırarak.

Kadehlerimizi tokuşturduk, kendimizi toparlamak için bir süre bekledik ve sonra hepimiz birer yudum aldık.

Emma yutkunurken kaşlarını çatı. "Koma geçirmek tat alma duyumu bozdu mu bilmiyorum, ama bu hiç de fena değil."

Kendi ağzımdakini yuttum. Tadı, iyi bir dana yahnisi gibi idi. "Biliyor musun, hatta bunun iyi olduğunu bile söyleyebilirim."

Benimkini tezgahın üzerine koydum ve kolları dirseklerime kadar sıvadım, bulaşıkları temizlemeye hazırlanıyordum. Emma'nın gözleri ön kollarımdan kaydı ve yanakları yine pembeleşti. Bu tepkinin nedenini merak ederek aşağıya baktım, ama sadece ön kollarımdı, belki normalden biraz daha damarlıydı çünkü... oh. Sebep bu muydu? Emma ön kol seven bir kız mıydı? Biraz kaslarımı gerginleştirdim ve o bakışlarını başka yere çevirdi.

Başım dönerek arkamı döndüm.

Hayır. Yapma. Oraya gitme, beyin, kendime yalvardım.

Tupperware'i yıkayıp bulaşık makinesine koyarken sessizlik çöktü. Bunu yaptıktan sonra, blenderı sabunlu suyla doldurup smoothie'mi bitirdim.

Emma, içkisini yarısına kadar içtikten sonra durdu. "Şimdilik bu kadar yeter sanırım. Aşırıya kaçıp hasta olmak istemiyorum."

"Akıllıca," dedim ve onu ondan aldım.

Geri kalanını dökmeyi düşündüm, ama hala açtım ve israf etmek istemediğim için pipetten derin bir nefes aldım. Gözleri ağzıma indi, beni izliyordu ve acaba benimle aynı şeyi mi düşünüyordu diye merak ettim: dudaklarımızın artık aynı noktaya dokunduğunu.

Yanakları yine pembeye döndü ve bakışlarını tezgahın üzerinde birleştirilmiş ellerine indirdi. "Seni hatırlıyorum. Liseden. Her zaman çok nazıktın."

"Sen de öyleydin," dedim.

Kafasını salladı. "Daha nazik olabilirdim. Kendi arkadaş grubum ve tüm dramalarımıza fazla takıntılıydım. Diğer insanları savunmak konusunda yeterince iyi bir iş çıkarmadım. Senin yaptığın gibi."

Omuz silktim. "O zamanlar bile iriydim. İnsanlar, yaşadığım yer ve ailemin yaptığı iş nedeniyle bana karşı zaten temkinliydiler. Bu da diğer çocuklar ile onlara zorbalık yapanlar arasına girmemi kolaylaştırıyordu."

"Yine de, bunun için sana hayranlık duydum," dedi, bana gizlice bir bakış atarak. "Keşke o zaman bir şey söyleseydim, ama söylemedim, o yüzden şimdi söylüyorum."

Neredeyse gülecektim. O zaman ona söylemek istediğim her şeyi *bilseydi*. "Teşekkür ederim."

Onun içkisini bitirdim ve bardaklarımızı bulaşık makinesine koydum. Fırın saatine göre saat on bir olmuştu, yatma vaktim çoktan geçmişti, ama bu geceki olayların heyecanı hâlâ üzerimdeydi ve Emma'nın gergin halinden onun da öyle olduğunu tahmin ediyordum.

"Yalnız başına uyuyabilir misin, yoksa odada benimle birlikte kalmamı mı istersin?"

O yüzünü buruşturdu. "Ben iyiyim."

"Emma."

"Hayır, zaten çok şey yaptın. Ben... Ben iyi olacağımdan eminim."

"Tamam, karar verildi. Benimle birlikte benim odamda yatacaksın. Yatağı sen alabilirsin. Ben kapının yanında yerde yatacağım, böylece kimse benim yanımdan geçmeden sana ulaşamayacağını bileceksin."

Bana sulu bir gülümseme gönderdi. "Teşekkür ederim."

Ben başımı salladım. "Önce bir şeyler izlemek istersen yukarıda bir televizyon var. Ya da biraz daha konuşabiliriz."

"Televizyon iyi fikir," dedi, tekrar ayağa kalkarak. "Bu gecelik konuşmayı bitirdim galiba. Şu anda daha fazla korkunç ayrıntı kaldıramam."

"Haklısın."

Ben birinci kattaki kapı ve pencerelerin kilitli olup olmadığını kontrol ederken, o merdivenlerin altında beni bekledi. Birlikte yukarı çıktık, banyoda durup dişlerimizi fırçaladık, ben elektrikli diş fırçamı, o ise misafirler için sakladığım yepyeni normal diş fırçasını kullandık. Kollarımızın ara sıra birbirine değmesi, bakışlarımızın aynada buluşması hoş ve rahatlatıcıydı. Bu, ne kadar uzun süredir yalnız olduğumu ve bir kez olsun yalnız olmamak ne kadar güzel olduğunu fark etmemi sağladı.

Sonra odama gittik ve ben ışık düğmesine uzanırken Emma beni durdurdu.

"Bekle, o da ne?" dedi ve yatağıma doğru yürüdü. Yatağın yanında durdu ve yukarı baktı. "Vay canına."

Tam üstünde, odayı aydınlatmak için iki yıl önce taktırdığım büyük bir tavan penceresi vardı. Bu pencere aynı zamanda yıldızları seyretmek için de kullanılıyordu, çünkü bu kadar uzak bir yerde ışık kirliliği neredeyse hiç yoktu. Emma'nın yanına gidip yukarı baktığımda, camın içinde mükemmel bir şekilde çerçevelenmiş, artık neredeyse birbirlerine değecek kadar yakın olan Talihsiz Aşıklar'ı gördüm.

"Onları neredeyse unutuyordum," dedi. "Bekle, eğer buluşmak üzereyseler, o zaman" —bana baktı— "bugün Sevgililer Günü mü?"

Boynumun arkasını ovuşturdum. "Uh. Evet."

"*Beni Sevgililer Günü'nde gömdü mü?*"

"Mm-hmm," diye mırıldandım, yüzümü buruşturarak.

Yatağın kenarına çöktü, ipleri kesilmiş bir kukla gibi görünüyordu. "Kahretsin, o benden *gerçekten* nefret ediyordu."

"İmkansız," dedim, yanına oturarak. "Aslında kendinden nefret ediyor. Onun gibi erkekler asla kendi kusurlarıyla yüzleşemezler, bu yüzden sen, tüm ışığın, kahkahan ve sevginle, o nefretin hedefi oldun."

Bana baktı. "Neden bu kadar harikasın?"

"Değilim. En iyi ihtimalle, ben iyi biriyim. Daha önce de belirlediğimiz gibi, çitayı çok yükseğe koymuşuz."

O öne doğru eğildi, elleriyle yüzümü kavradı. "Hayır. Sen, Noah Evans, benim kahramanımsın. Bu gece beni *kelimenin tam anlamıyla* kurtardın." Yüzümü salladı, biraz çılgın gibi görünüyordu. "Övgülerimi kabul et, lanet olsun."

Kıkırdadım ve kendimi kurtardım. "Tamam, tamam."

Gözleri tekrar tavan penceresine döndü. "Televizyon izlemek yerine oturup onları bir süre izleyebilir miyiz?"

"Tabii ki yapabiliriz."

Aşırı büyük giysilerine takılıp, başlığa doğru sürünerek ilerledi. Yastıklara yaslandıktan sonra, yanındaki yeri davetkar bir şekilde okşadı. "Bu açıdan daha da güzel."

Evet, yatağımdaki güzel kadın bana bu cümleyi söylemişti, tabii ki zihnim bunu müstehcen bir şeye dönüştürmeye çalıştı. Bu düşünce tam olarak şekillenmeden onu boğdum ve onun yanına, yatağın üzerine süründüm. O haklıydı, buradan manzara daha güzeldi, özellikle de aşağıya doğru çöküp başını yastığa dayadığında.

"Bu en son ne zaman oldu?" diye sordum. "Başka bir Sevgililer Günü'nde değil miydi?"

"Evet, 1986'da. Astronomlar bunun bir daha olmayacağını iddia ettiler, ama evrenin başka planları vardı ve şimdi Talihsiz Aşıklar ikinci bir aşk şansı yakaladılar," dedi, bu olaydan önceki aylarda internette sürekli tekrarlanan sözleri alıntılararak. Onun ağzından çıktığında, bu sözler daha az klişe, daha romantik geliyordu. Belki de bunun nedeni, tüm yaşadıklarına rağmen hala aşka inanan, yumuşak ve saygılı ses tonuydu.

Yastıklara daha derin bir şekilde yerleşerek bana doğru biraz döndü. "Acaba sen..."

Cümlesini bitirmesini bekledim, ama o başını salladı. "Ne yapabilirim?"

"Boş ver, aptalca bir şey."

"Yine de söyle, böylece seninle dalga geçebileyim."

O benim yanıma dokundu. "Şey, şu anda kesinlikle değilim."

"Söyle şunu," diye ısrar ettim. "Söyle, söyle, söyle, ben en küçük çocuğum, bütün gece bunu sürdürebilirim, söyle, söyle, söyle, söyle..."

"Beni tutmanı isteyecektim."

Susuyorum.

Başını geriye yaslayıp gözlerini kapattı. "Devam et. Ne kadar üzgün ve çaresiz olduğumu söyle bana."

"Asla yapmam."

Kafasını yana çevirip karanlıkta bana baktı, ıslak saçları etrafına dökülmüş, dolgun dudakları hüznü bir gülümsemeye kıvrılmıştı. "Neredeyse bir yıldır kimse bana dokunmadı. En azından kısa bir kucaklamadan fazlası olmadı ve ben... Sanırım dokunulmaya açım. Öyle olmalı, çünkü bu gece olan onca şeyden sonra, şu anda tek düşünebildiğim şey senin kollarında olmanın ne kadar güzel olduğu."

"Buraya gel," dedim, sesim istediğimden daha sert çıkmıştı.

Kolumu boynunun altına kaydurdım ve onu yanıma doğru çevirdim. Bacağı benim bacaklarımın arasına kaydı. Diğer elim belini sardı ve onu kendime doğru çektim. Yüzünü göğsüme gömdü ve derin bir nefes aldı, vücudu titredi. Nefes verirken bana daha da yaslandı, vücudu sanki birbirimiz için yaratılmışız gibi benimkine uyum sağladı. Gözlerimi kuyruklu yıldızlardan ayırmadım, vücudumun tepki vermemesini istedim. Vücudunun her yeri yumuşak ve sıcaktı.

Kahretsin, sakinleşmem gerekiyordu.

Travma geçirmiş, diye kendime hatırlattım. Derin bir travma geçirmişti. Kocasını onu öldürmeye çalışmıştı. Onu yerden çıkarmıştı.

Evet, bu işe yaradı. Öfkemi görünce, beni tahrik etme tehdidi ortadan kalktı. Lanet olası Beau Broadturn. Emma onların evine girmeyi ciddi olarak düşünüyorsa, ona yardım etmekten mutluluk duyardım. Beau, yaptıklarının bedelini

ödemek zorundaydı. Bildiğim kadarıyla, hala gece vardiyasında çalışıyordu ve yas tutmak için izin alacağını sanmıyordum. Belki de sandığım kadar zeki değildi, çünkü şu ana kadar karısının ölümüyle bir ilgisi yokmuş gibi davranmakta çok başarısızdı.

Emma'nın eli karnımın üzerine düz bir şekilde uzandı.

Düşüncelerim tekrar ona döndü.

Parmakları yayıldı, karın kaslarımın üzerinde gezindi.

Um . . . ne yapıyorsun? diye merak ettim. Çünkü şu anda beni okşaması mümkün değildi, değil mi? Sadece hoş, dostça bir rahatlama jestiyle elini üzerimde gezdiriyordu.

Biraz yukarı kalkarak bana baktı. Kalbim göğsümde hızla atmaya başladı, bakışlarındaki sıcaklık nabzımı hızlandırdı ve kendimi onun altında hareketsiz kalmaya zorladım, yüzündeki özlem dolu bakışı yanlış yorumladığımdan emindim.

Ne?

Donakaldı. "Yine sapıkça davranıyorum, değil mi?"

Evet, ama ben seviyorum, diye neredeyse ağızımdan kaçırıyordum.

"Özür dilerim," dedi. "Az önce neredeyse ölüyordum ve sen... Noah, sen çok yakışıklısın, nazıksın ve... . . ." Eli pazıma kaydı, sıkıca tuttu, göz bebekleri büyüdü.

"Ve sen benim dövmemi gerçekten beğeniyorsun," diye onun yerine cümleyi tamamladım, içimdeki ukala tavrımı artık daha fazla bastıramadım.

Acı dolu bir ses çıkardı ve alnını göğsüme dayadı. "Özür dilerim."

Emma Miller azgındı ve yarısı üstümdeydi. Doğru şeyi yapmak için tüm irademi kullanmam gerekecekti.

"Üzülme," dedim ona. "Ölüm ya da ölüme yakın olmak insanlara böyle şeyler yapar. Cenazelerde başka hiçbir yerde olmadığı kadar çok ilgi gördüm. Bu sadece vücudunun doğal tepkisi, bunun yerine canlı hissetmenin bir yolunu arzuluyor."

"Ve uzun süredir gelmediğim için benim için muhtemelen diğerlerinden daha kötü."

Gözlerine bakabilmek için çenesini yeterince yukarı kaldırdım. "Kendin bile yapmadın mı?"

Kafasını salladı, üzgün ve utanmış görünüyordu. "Hayır. Hastaydım ve kendimi pek iyi hissetmiyordum. Dediğim gibi, Beau kilo almamla ilgili fikirleri vardı ve bunlar benim özgüvenimi sarsmaya başladı."

Ben homurdandım ve oturdum, onun kolları düşüverdi.

"Noah?"

"Daha önce söylediğim şeyin arkasındayım. Beau *bunun için yalvarmalıydı*. Dizlerinin üstünde seni takip etmeli, sadece ona bir tat vermeni ummalıydı." Ona baktım, sesimdeki sertliği gizleyemedim. "Gece gündüz, o güzel bacaklarını onun için açman için dua etmeliydi."

Yüksek sesli, nefes nefese bir ses çıkardı, yarı nefes nefese, yarı inilti.

Döndüm, ellerimi belinin iki yanına koydum, aramızdaki mesafeyi kapatma isteğiyle mücadele ederken ona doğru eğildim. "Çünkü sen benim olsaydın sana böyle davranırdım."

Beni yakaladı ve şaşırtıcı bir güçle aşağı çekti. Belki de onun gerçekten bir vampir olup olmadığını merak edecek kadar zamanım vardı, sonra kalçalarını sallayarak, sertleşen sikimin tüm uzunluğu boyunca amını sürttü. Aramızdaki giysi katmanına rağmen, bu inanılmaz bir histi.

İşler çığırından çıkmadan bunu durdurmam gerekiyordu.

"Emma, yapamayız," dedim.

Donakaldı. "Oh hayır. Oh, çok üzgünüm. Muhtemelen biriyle görüşüyorsun, değil mi?"

"Hayır, öyle değil."

"O zaman nedir?"

"Şey... Sen gerçekten komadan mı uyandın?"

Dudaklarını yaladı ve benim hain bakışlarım onlara kaydı. "Seni durduran tek şey bu mu?"

Onun ağzına hayran kalarak başımı salladım.

"Ben iyiyim, lütfen beni sik," dedi ve sözlerini bir kez daha çekerek vurguladı. Ve sonra dudakları benim dudaklarımdaydı, tatlı ama ateşli.

Başımı geriye doğru çevirdim. "Emma, beni öldüreceksin, canım. Ben burada doğru olanı yapmaya çalışıyorum. Sen, benim duyduğum en berbat haftalardan birini yaşadın. Dinlenmeye, iyileşmeye ihtiyacın var. Aklının başında olmadığından endişeleniyorum ve senden yararlanmış olacağım."

Çenemi tuttu ve gözlerimin içine derinlemesine baktı. "Yıllardır hiç bu kadar kendim gibi hissetmemiştim. Sanki birkaç gün değil, on yıllık komadan uyanmış gibiydim. Evliliğim uzun zamandır bitmişti, ama otuzlu yaşlarımda yeniden başlamak korkutucu olduğu için bunu kabul etmek istemiyordum. Kimsenin beni istemeyeceğinden, okula geri dönmek için yeterince zeki olmadığımdan korkuyordum."

"Sen mezuniyet konuşmacısıydın," diye hatırlattım ona.

Gülümsemesi zoraki idi. "Çünkü müdür benimle yatmak istedi."

Geri çekildim.

"En azından Beau hep öyle derdi." Yüzündeki ifade sertleşti. "O adam beni küçümsedi, yalan söyledi, manipüle etti ve kendimi tanıyamayacak hale gelene kadar beni yönlendirdi. Beni, onun tek seçeneğim olduğuna ikna etti. Onsuz hiçbir şey olmadığımı. Çünkü o beni hiçbir şey olarak görüyordu. Sonunda bunu anladım. Gerçekte kim olduğumu hatırlamam için beni öldürmeye çalışması gerekti. Peki gerçek ben kimim?" Gözleri dudaklarıma indi, çenemi tutan eli yumuşadı. "O seni öpmek için can atıyor. Liseye geri dönüp sana merhaba deme cesaretini bulabilmeyi çok istiyor. Senin tatlı, komik ve her zaman başkalarını koruduğun için çok çekici olduğunu düşündüğünü söylemek istiyor."

Onun sözleri başımı döndürdü. "Gerçekten öyle mi düşünüyorsun?"

O başını salladı, başparmağının ucuyla alt dudağımı okşadı ve benim için her şey bitti.

Bölüm 6

NOAH

Ben öne eğildim ve dudaklarımı Emma'nın dudaklarına yapıştırdım. Ağzı benim ağzımın altında açıldı, beni içeri davet etti ve dillerimiz birbirine değdi. Boğazımın derinliklerinden bir inilti yükseldi çünkü, lanet olsun, o çok iyi hissettiriyordu. Çok sıcaktı, çok yumuşaktı, çok uysaldı, benim öncülük etmeme izin verdi, başını geriye eğmeme ve ağırlığımı daha fazla ona vererek öpücüğü derinleştirmeme izin verdi.

Bacakları açıldı ve ben öne doğru kayarak kalçalarımızı hizaladım, penisim onun vajinasına sıkıca oturdu, ben dilimi onun diline dolayarak onu öperken, sonra geri çekilip alt dudağını ısırırken ona sürtünmesi için bir şey verdim. Parmaklarımı nemli saçlarına doladım, başını yana doğru çekerek boynunu bana açtım, böylece onu öpüp ısırarak aşağı doğru ilerleyebildim.

Altımda kıvranarak nefes nefese kalmış, elleri gömleğime tutunmuştu. "Lütfen bunu çıkar. Sana tekrar bakmak istiyorum."

Gülümseyerek onun cildini ısırdım. "Başka dövmem yok."

"İkimiz de bunun dövmeyle ilgili olmadığını biliyoruz," dedi ve beni itti.

Kıkırdadım ve topuklarımın üzerine oturdum, onun için gömleğimi yavaşça çıkardım. O başını salladı, dişleri alt dudağını ısırdı. Bakışları omuzlarımdan göğsüme, karnıma ve eşofmanımın şişkinliğine doğru dolaştı.

"Şu haline bak," diye fısıldadı.

"Senin yüzünü görmek istiyorum," dedim ve gömleği bir kenara atarak süveterinin kenarına uzandım.

Yüzünde utangaç bir ifade belirdi. "Ben..."

Eğildim ve dudaklarımı onun dudaklarına hızlı ve sert bir öpücükle yapıştırdım. "Cümlelerin geri kalanı kendine büyük bir iltifat değilse, duymak istemiyorum."

Şişmiş dudaklarına parmaklarını bastırdı, ama dudaklarının arkasında sırıtiyordu.

Ellerimi süveterin eteğine indirdim. "Bunu senden alabilir miyim?"

O başını salladı.

Onu başının üzerinden yukarı doğru çektim ve tişörtü ona takılmış olmalıydı, çünkü birdenbire üstsüz bir şekilde altımda yatıyordu. Onun üzerinde tamamen hareketsiz kaldım. O ana kadar, ona olan ilgimi oldukça iyi gizlemiştim. Gözlerimi onunkilerden ayırmamıştım ve göğüslerinin dolgunluğu, kalçasının kıvrımı, yumuşak karnı, kalın uylukları dikkatimi dağıtmasına izin vermemiştim. Bu kadına bakıp onu gördükleri en güzel şey olarak görmemek, akıl almaz bir şeydi. O mükemmeldi. Lanet olası bir şaheserdi.

Göğüsleri bir avuçtan fazlaydı, güzel pembe meme uçları zaten sertleşmiş ve dokunmam için yalvarıyordu. Onlardan aşağıya, belinin geniş kalçalarına doğru genişlemeden önce daraldığı yere baktım, sonra tekrar yukarıya, o meme uçlarını okşamak, o göğüsleri avuçlamak, onları sıkıca birbirine bastırmak ve içlerine girip sikmek istedim.

"Emma." Adı yarı boğuk bir şekilde çıktı.

Başımı kaldırıp baktığımda, onun zaten bana baktığını gördüm. Yanakları kızarmış, gözleri karanlık bir havuz gibi parıldıyordu, dudakları ise kötücül bir gülümsemeye kıvrılmıştı. "Oh, sen beni *istiyorsun*."

Pantolonumun içinden sikimi avuçladım, sıkarak, biriken baskıyı biraz hafifletmeye çalıştım. "Çok kötü."

"O zaman buraya gel ve bunu kanıtla."

Üzerine çöktüm ve ona derin, baş döndürücü bir öpücük daha verdim. Ağzıma inleyerek karşılık verdi, ben de o sesi içime çektim ve kalçalarımı onun kalçalarına sürttüm, aramızdaki engelleri kaldırmak için çaresizce, benim için ne kadar ıslak olduğunu öğrenmek için. Bir dirseğimi yatakta tutarken, diğer elimle belini kavradım ve göğsünün yanını okşadım. Cildi çok yumuşaktı, ipek gibi pürüzsüzdü, karanlıkta parlak alabaster gibi parlıyordu. Aramıza bir parmak sokacak kadar kendimi kaldırdım, başparmağımla onu yavaş, işkence edici daireler çizerek okşadım, bu da onun altımda nefes nefese kalmasına neden oldu.

Sonunda, meme ucunu okşadım ve tüm vücudunda bir titreme hissettim. Bu sefer endişelenmedim. Cildinin sıcaklığından ve kalçalarının benimkine doğru itilmesinden, bunun soğukluk ya da korkuyla ilgisi olmadığını, tamamen arzuyla ilgili olduğunu anladım.

Öpüşmeyi kesip, başparmağımla meme ucunu yavaşça daireler çizerek onu aşağıdan yukarıya doğru okşadım. "Ne istiyorsun, tatlım? Sadece hafif bir ilişki mi arıyorsun? Tatlı davranıp seni birkaç kez tatmin etmemi mi istiyorsun? Yoksa seni sikmemi mi istiyorsun?"

Çenesini yukarı kaldırdı, koyu renkli gözleri benimkilere dik dik bakıyordu, ifadesinde cesaret vardı. "Siktir beni, Noah."

Şehvet vücudumu sarstı, ona doğru eğilirken, kalçalarımı onun kalçalarına sıkıca bastırıp bir yandan diğer yana, sonra yukarı aşağı hareket ettirirken, klitorisini sikimle okşarken, cevap niteliğindeki gülümsemem vahşi bir hal aldı. Ağzımı meme ucuna indirdim ve dilimi etrafında döndürdükten sonra dişlerimle nazikçe ısırdım.

Elleri saçlarımı kavradı, ama beni itmeye çalışmadı. Bunun yerine, ben onu çalışmaya devam ederken beni olduğum yerde tuttu, boş elimle diğer göğsünü okşadım, dilim ve kalçalarımınla yaptıklarımdan farklı bir ritimle o meme ucunu uyardım, böylece vücudu hiç dinlenemedi ve onu daha da yükseklerle çıkardı.

"Noah. Aman Tanrım."

Bir kadının bir süre gelmemesinin tek iyi yanı, dokunmaya aşırı duyarlı hale gelmeleriydi, bu da onları iyi ve ıslak hale getirmek için *gerçekten* kolaydı. Emma'nın ıslanmasına ihtiyacım vardı, çünkü ben iri bir adamdım ve penisim de bedenime orantılıydı. Sadece uzun değil, aynı zamanda kalındı ve ona zarar verme riskini almak istemedim. Bu da, onun daracık amcığına girmeden önce onu en az bir kez orgazm etmem gerektiği anlamına geliyordu.

Ona yapıştım, göğsünden diğer meme ucuna doğru öperek ilerledim, az önce bıraktığım meme ucunu parmaklarımla okşadım, ağızımdaki ıslaklık onu daha da kolay tahrik etmemi sağladı. Tırnaklarını kafamın derisine geçirdi, bacaklarını bana doladı ve sırtını kavisleyerek göğüslerini dokunuşuma bastırdı.

"Bu kadar duyarlı olacağını biliyordum," diye mırıldandım.

"Noah, ihtiyacım var..." diye inleyerek bana sürtündü.

"Yüzüme boşalmak mı?" Onun yerine cümleyi tamamladım ve terli pantolonunu çıkarmak için onu biraz geri ittim.

Şaşkınlık sesleri çıkardı ve bacaklarını birbirine sıkıştırarak benden saklandı. Topuklarımla üzerine oturup ona baktım. "Görmek istiyorum Emma. Bacaklarını aç ve ne kadar ıslak olduğunu göster bana."

Kuyruklu yıldızlar, benim emrimle yavaşça ayaklarını ayırırken yüzünde beliren kızarıklığı fark etmeme yetecek kadar ışık sağladı. Bakışlarım doğrudan bacaklarının arasına düştü ve benim için parıldayan görüntüsüne inledim.

"Sırılsıklam," dedi. "Seni çıplak gördüğümünden beri öyle."

"Siktir, Emma," diye homurdandım, dirseklerimin üzerine çöküp onu kendime doğru çektim.

Evet, ıslaktı, ama daha da ıslanmasını istedim. Yavaşça başımı kaldırdım, gözlerinin içine bakarak amına tükürdüm.

"Noah!" diye haykırdı, ama şok olmuş gibi görünmüyordu. Hoşuna gitmiş gibi görünüyordu.

Göz teması kurmaya devam ederek, dilimi onun içine daldırdım. Boğuk bir ses çıkardı ve kollarımın arasında titredi, elleri çarşafları yumrukladı. Dilimi daha derine ittim, dairesel hareketlerle çevirdim ve sonra dışarı çıkardım. Tadı ağızımda patladı, tatlı, misk kokulu, lanet olası lezzetli.

Gözlerim kapandı ve kendimi ona kaptırarak, dilimi klitorisine doğru kaydırđım ve en düz kısmını ona bastırarak tüm bölgeye sürtünme sağladım. Dilimi esneterek, dairesel hareketlerle sert ve hızlı bir şekilde daha fazla baskı uyguladım. Onu orgazma ulaştırmam gerekiyordu çünkü artık bu amcığın ne kadar güzel olduğunu bildiğim için, içine girmek için can atıyordum.

Emma'nın bacakları ne yapacağını bilmiyormuş gibi tutunacak bir yer arıyordu. Onları omuzlarıma attım ve bir kolumu kalçalarına doladım, ben ziyafet çekirken onu yerinde tutmak için. Topukları sırtıma batıyordu. Tırnakları çarşafları tırmalıyordu. Dudaklarından çıkan sesler düşük, boğuk, nefes nefese küçük inlemelerle kesintiye uğrayan tutarsız yalvarışlardı.

Parmağımı içine soktum ve o inledi. Lanet olsun, tahmin ettiğimden daha da dardı, iç kasları sıcak, kaygan ve etrafımda nabız gibi atıyordu. Parmağımı derine sokarken klitorisini yalamaya devam ettim.

"Noah, ben... Yapamam."

"Hiç böyle gelmedin mi?" diye tahmin ettim.

Sessizlik.

Başımı kaldırıp ona baktığımda, başını salladığını gördüm.

"Yapabilirsin," dedim ona.

"Ama ya yapamazsam?"

"O zaman hala aç olmam iyi bir şey, çünkü bu amcık benim tatlım ve onu yavaş yavaş yiyip bitireceğim."

İkinci parmağımı da ekledim ve onun beni sıkıca kavradığını hissettim. Sonra tekrar klitorisini okşamaya

başladım, dilimin düz kısmı ile ucunu sırayla kullanarak, doğrudan baskı uygulayıp, hafifçe çekip etrafında bir desen çizerek, tekrar daha fazla baskı uygulayarak. İçinde parmaklarımı yayarak, onu benim çok daha büyük penisimin girişine hazırladım. Onu pompalarken, odayı kaygan sesler doldurdu, amcığı tamamen ıslanmıştı. Bir kez daha tatmak istedim, bu yüzden dilimi aşağı kaydırdım ve onu yaladım, yayılmış parmaklarımın arasında okşadım ve sonra tekrar klitorisine geri döndüm.

"Çok iyi, Emma. Çok iyi," dedim ona. "Benim için ne kadar ıslandığını hissediyor musun?"

"Evet."

"Damlıyorsun."

"Senin için. Sadece senin için."

Bu sözleri duyunca penisim seğirdi ve boxerimin içindeki nemden, ön sıvısının çoktan akmaya başladığını anlayabiliyordum — o kadar çok tahrik etmişti beni. Onu ödüllendirmek isteyen parmaklarımı öne doğru kıvrıp G noktasını okşadım. Boğuk bir ses çıkardı ve saçımı tutup beni kendine sıkıca çekti.

Ve böyle gelebileceğini düşünmemişti.

Aklıma bir düşünce geldi ve ruh halim birdenbire karardı. Çünkü *neden* böyle düşündü? Çünkü hiç yapmamış mıydı? Beau hiç ona oral seks yapmamış mıydı? Yoksa erkeklerin tipik davranışı olan, istediğinden daha uzun sürdüğü için bu işi bırakmış mıydı?

Bu düşünceleri kafamdan uzaklaştırdım ve Emma'yı orgazma ulaştırmak için çabalarımı iki katına çıkardım. Vücudunun bu kısmı çok uzun süre ihmal edilmişti, artık birinin onu taparcasına sevmeye zamanı gelmişti.

Söylediğim şeyi aynen yaptım ve acele etmedim. Emma'nın tadı, parmaklarımın etrafında çırpınması beni çılgına çeviriyordu. Hareketsiz kalmak, akılsız bir hayvan gibi yatağa vurmamak için tüm gücümü kullanmam gerekti. Şimdi boşalmak iyi hissettirebilirdi, ama Emma'nın içine boşalmak cennet gibi olurdu ve çok erken boşalarak bu

şansı kaçırmak istemedim. Bu inanılmaz kadınla geçireceğim tek gece bu olabilirdi ve ben bunu mümkün olduğunca uzatmayı planlıyordum.

Altımda, kasılmaya başladı, nefesleri kısa ve hızlıydı, başı yastığa düşerken bacakları yüzümün yanlarını sıkıyordu, uylukları titriyor, göğüsleri sallanıyordu.

"Noah, ben... oh, tanrım." Ellerini yine saçlarıma daldırdı, tırnakları kafa derimi kazıyordu ve lanet olsun, bu çok iyi geliyordu. "Bu... bu uygun mu?"

"Daha sert çek, Emma," dedim ona. "Ben de sikilmek istiyorum."

Parmaklarımla derinlere daldım, dilimle daha sert okşadım ve o çığlık attı, elleriyle saçlarımla kavradı, beni yerinde tutarken yüzüme sürtünmeye başladı. Onun hızına uyum sağladım, hassas tenine karşı mırıldandım ve ondan çıkan sesler çaresiz, ilkel hale geldi. Tüm vücudu gerginleşirken boğazının derinliklerinden keskin bir inilti yükseldi ve sonra orgazmı onu sardı, kalçaları ritmini kaybetti, elleri o kadar sıkı tuttu ki yıldızlar gördüm, kasları kasıldıkça amı parmaklarımla boğdu ve son bir kez daha üzerime bastırdı.

"Evet, oh, Noah, evet!" diye bağırdı.

Hızımı yavaşlattım, dilimi klitorisinin yanına kaydırdım, parmaklarım hareketsiz kaldı, başım ne kadar tahrik olduğumdan dolayı dönüyordu. Yüzüm, onun ne kadar sert orgazm olduğu kanıtıyla kaygandı ve kibirli, erkeksi bir gurur içimde yükseldi, onu böyle orgazm eden tek kişinin ben olduğumu bilmek.

O, yüksekte aşağı inerken benim altımda kemiksiz hale geldi. Parmaklarımla ondan çıkardım ve yüzümü attığım gömleğime sildikten sonra yataktan kalktım. Komodinden bir prezervatif aldım ve eşofmanımı ve boxerımı çıkardım, Emma'nın seksin etkisiyle bulanıklaşmış gözlerinin sürekli üzerimde olduğunu hissediyordum.

Bakışları benim sikime kayarken, yüzünde bir endişe belirtisi belirdi.

Ona göz kırptım. "Merak etme. Sığacak."

Gülümsedi ve bacaklarını daha da açtı. "Neredeyse öyle olmamasını umuyorum."

Neredeyse boğuluyordum. "Emma."

"Ne?" diye sordu, koyu renkli gözlerinde yaramazlık parladı. "Dev bir penis tarafından ikiye bölünmenin nasıl bir his olduğunu hep merak etmişimdir."

"O zaman öğrenelim," dedim. "Dizlerinin üzerine çök."

O, zayıf bir nefes verdi ve dediğimi yaptı, dolgun göğüsleri altında sallanıyor, sırtı kavisli, kalçaları yüksek, şimdiye kadar gördüğüm en güzel şeydi.

Prezervatifi açtım ve takmaya başladım, bakışlarım tavan penceresine ve gece gökyüzünde gittikçe yaklaşan kuyruklu yıldızlara kaydı, önceki şüphelerim unutulmuştu. Emma beni gerçek bir inanan haline getiriyordu ve bunun birlikte geçireceğimiz tek gece olmaması için dua ettim. Yıldızların kaderiyle ayrılmış aşıklar gibi, evrenin bize de ikinci bir şans vermesi için.

Emma'nın arkasına yatağa uzandım ve bir an onun görüntüsünün tadını çıkardım; omuzları esnek, omurgası eğik, poposu bir hediye gibi sergileniyordu. Elimi uzattım ve sırtını okşadım, onun buna karşılık titremesini çok sevdim.

"Böyle durmak senin için sorun olmaz mı?" diye sordum, daha önce ne kadar sallantıda olduğunu düşünerek.

O başını salladı. "Lütfen, Noah. Buna ihtiyacım var."

"Bu sik lazım mı?"

"Evet," diye nefes nefese cevap verdi, kalçalarını sallamaya başlamıştı bile. "Lütfen, beni sik. *Lütfen*."

Penisimi avuçladım ve bacaklarının arasına yönlendirdim, girişine kendimi uydurdum. O, ihtiyaç duyduğunu gösteren küçük bir ses çıkardı ve geriye doğru iterek, penisimin başına oturdu. Kalçalarını kavradım, onu sabit tutarak, zevkin doruğunda nefes almaya bir an zaman ayırdım. O bana doğru geri itmeye çalıştı ve ben güldüm.

"Ne kadar zorlu bir şey."

O sinirli bir ses çıkardı ve tekrar hareket etmeye çalıştı. Ben onun kiına hafifçe vurdum, sadece bir uyarı olarak, ve o dondu kaldı, ama amının benim sikimi sıkıca kavradığına bakılırsa, *hoşuna gitmişti*.

"Merak etme, tatlım, sana ihtiyaın olan şeyi vereceğim." Onu geriye doğru çektim, kendimi derinlere gömdüm ve o, ani istilaya karşı vücutunu kasarak nefesini tuttu. "şşş," diye sakinleştirdim, içinden yavaşça çıkararak. "Zaten beni çok iyi alıyorsun."

Geriye doğru ittim, daha önce girdiğimden daha derine girmeden, ona uyum sağlama şansı verdim. O gevşemeye başladı ve ben kalçalarımı tekrar ileri doğru ittim, o kadar sert bir şekilde girerek testislerim klitorisine çarptı.

O haykırdı. "Noah! Oh, lanet olsun. Çok dolu."

"Hiç olmadığın kadar dolgun mu?" diye sordum, bilmek istiyordum.

"Evet. Tanrım, beni çok iyi dolduruyorsun."

Onun bunu söylediğini duyunca testislerim gerildi, omurganın dibinde bir baskı oluştu ve bu baskı, o konuşmaya devam ederse uzun süre dayanamayacağımı söylüyordu. Son on yılda o kadar düzgün bir hanımefendiye dönüşmüştü ki, benim için küfürlü konuşmasını duymak her iki kafama da doğrudan etki etti.

O tekrar gevşemeye başladı ve ben bunu hareket etmek için bir işaret olarak algıladım, çekilirken aşağıya baktım, vücutunun beni sıkıca kavradığını hissettim, piston hareketine başlamadan önce onun uyarılmasıyla parıldayan penisimi gördüm. Hayır. Kesinlikle uzun süre dayanamayacaktım, bu yüzden bunu onun için iyi hale getirmem gerekiyordu.

Elimi kalçasına doladım, karnını okşayarak aşağıya doğru indirdim, ta ki uyluklarının tepesine ulaşana kadar. Az önce yaptığım şeyden dolayı klitorisinin şişmiş olduğunu biliyordum, bu yüzden doğrudan temas etmek yerine, işaret parmağımı ve orta parmağımı klitorisinin iki yanına

yerleştirip nazikçe sıktım. O tısladı, kalçaları sarsıldı ve ben de sıkı, ıslak sıcaklığına tekrar girmeden önce elimi çektim.

Sırtını kavisleyerek açığı değiştirdi, daha derine indi ve ben içini doldurduğumda çığlık attı. Hızımı artırdım. O da benim darbelerime karşılık vermek için geri itti.

"Güzel. Çok güzel," diye nefes nefese, iç kaslarını sıkarak söyledi.

Ben homurdandım, bir elim kalçasını kavrarken, diğer elim klitorisine baskı yapmaya devam ediyordu. Kıcı uyluklarıma çarpıyordu. Düzensiz nefeslerimiz gecenin sessizliğini bozdu ve seks kokusu burnumu doldurdu. Benim sikimi saran o inanılmaz his, o kadar sıcaktı ki, o kadar davetkardı ki, iç duvarları benim sikimi okşuyor, beni sağlıyordu, dayanmamı imkansız hale getiriyordu.

Ve sonra hissettim, o tekrar uçurumun kenarına doğru eğilmeye başladığı anda, amciğı daha sıkı sıkışıyor, itişleri daha hızlı geliyor, memeleri zıplıyor, kıcı şapır şapır, uylukları titriyordu.

"Noah!" diye bağırdı ve o gelmeye başlarken benim adımı duyunca, orgazmım ruhumdan koparıldı.

Onun kalçalarını iki elimle kavradım ve onu sikimin üzerinde yukarı aşağı hareket ettirdim, ona o kadar şiddetle sikiyordum ki, ona zarar vereceğimden korktum, ta ki o "Evet! Daha sert!" diye bağırıncaya kadar.

Ona istediğini verdim, sahip olduğum her şeyi verdim, içimdeki baskı neredeyse dayanılmaz bir dereceye ulaştıktan sonra, neredeyse bayılacağım kadar güçlü bir patlama yaşandı. İnledim, kalçalarım yavaşladı, onun içine boşaldım, nefes nefese kaldım çünkü hayatımda hiç bu kadar sert boşalmamıştım.

Sonra, nefes almaya çalışırken terimiz cildimizde soğumaya başlarken, örtülerin üzerine yığıldık.

"Hay sıçayım, Emma."

"Biliyorum," dedi. "Sanki öldüm ve tekrar hayata döndüm gibi hissediyorum."

Gölmekten boğuldum, çünkü o bunu söylemedi.

Karanlıkta sırtarak üzerime doğru yükseldi, saçları dağınıktı, dudakları şişmişti, yüzünde kadınsı bir tatmin ifadesi vardı. Omzunun hemen üzerinde, Talihsiz Aşıklar nihayet birbirlerine ulaşmış, göklerde yeniden bir araya gelmişlerdi ve bunu bir işaret olarak görmemek zordu.

"Sevgililer Günü kutlu olsun, Noah."

"Sevgililer Günü kutlu olsun, Emma."

Gülümsemesi genişledi. "Bunu tekrar yapabilir miyiz?"

Bölüm 7

NOAH

Bu delilik," dedi Emma. "Değil mi? Yani, bunu yapmakla deli miyiz?"

Ağaçların arasından onun arka bahçesine doğru baktım. "Evet."

Mahallesi küçüktü, sadece dört ev vardı ve her biri kasabanın koruma alanına bitişik beş dönümlük bir arazi üzerinde bulunuyordu. Motosikletimle ormana girip, patikalar bizi götürdüğü kadar ilerledikten sonra, çalılıklar ve kayalıklar geçilmez hale gelmeden önce, patikalardan saparak yarım mil daha ilerledik. Arkamızdaki sırt çizgisine kadar çeyrek mil daha yürüdük ve orada güneşin batışını ve karanlığın çöküşünü bekledik.

Emma, yaşadığı onca şeye ve dün gece neredeyse hiç uyumayıp birbirimizi o kadar çok tatmin ettiğimiz için sabah susuz kalmış olmamıza rağmen, şaşırtıcı derecede iyi durumdaydı. Bu da bana onun haklı olduğunu ve Beau'nun onu hasta etmek için bir şeyler yaptığını düşündürdü. *Zehir* kelimesi aklımdan geçti, düşünmesi bile çok çirkin bir şeydi, ama eğer şüphelendiğimiz diğer her şeyi yapmışsa, neden bunu da yapmasın ki?

Çünkü zihnim buna dayanamadı, bu yüzden. Emma'yı sevmesi ve koruması gereken birinin onu nasıl bu kadar kötü bir şekilde istismar edip ihmal ettiğini anlayamıyordum. Bu gece onunla ilgili bir şeyler bulmayı umuyordum. Sigorta dolandırıcılığı kanıtı olmasa bile, başka bir şey, ona karşı

kullanabileceğimiz, herkese onun Waspish görünüşünün arkasında bir canavarın gizlendiğini gösterebileceğimiz bir tür kanıt.

Emma kolumu tuttu ve beni yaprak dökmeyen bir ağacın arkasına çekti. "İşe gidiyor. O orospu çocuğu beni gömdükten sonra gece çalışmaya gidiyor."

Çam iğnelerinin arasından Beau'nun Mercedes'inin garaj yolundan çıkıp dönerek yola çıkmasını izledim.

"Çok üzgünüm, Emma," dedim. O, vahşi bir kedi gibi düşük ve öfkeli bir ses çıkardı ve ilerlemeye başladı, ama onu durdurmak için kolunu tuttum. "İçeride başka kimse olmadığından emin olmak için beklemeliyiz."

Bana bir bakış attı ve başını sallayarak tekrar yerine oturdu.

Evde tek bir ışık yanıyordu, ama biz olduğumuz yerde kalarak hareket olup olmadığını izledik, gece karardıkça ve rüzgar dalların arasında ısıklık çaldıkça nefesimizi tutarak bekledik.

"Görünüşe göre açık," dedim.

Emma titrek bir nefes verdi. "Gerçekten bunu yapıyoruz."

Omuzlarını tutmak için ona döndüm. "Buna gerek yok. Her zaman eyalet polisini arayabilir, onlara her şeyi anlatabilir ve Broadturns'un etkisinin o kadar uzağa ulaşmamasını umabiliriz."

Derin bir nefes aldı ve başını salladı. "Hayır. Şu anda senden başka kimseye güvenmiyorum."

Bu sözleri duyunca içimi tuhaf bir duygu karışımı kapladı: bana şimdiden güvendiği için gurur, başka kimsenin seçilmediği için üzüntü.

"O zaman yapalım," dedim ona. "Planı hatırlıyor musun?"

O başını salladı.

Arka kapıdan gizlice girip, taş kurbağanın içindeki yedek anahtarı kullanarak alarmı devre dışı bırakıp, yol boyunca mümkün olduğunca az yere dokunarak doğrudan Beau'nun

ofisine gidecektik. Kanıt bırakma riskini azaltmak için şapka ve eldiven giydim ve koyu renkli kıyafetlerimizin geceye karışmamıza yardımcı olacağını umuyordum.

Emma, babamın kasabadan onun için aldığı, bir beden büyük olan kıyafetleri giymişti, ama benimkini giymekten iyiydi. Babam onları daha önce bırakmış ve mezarını tamir ettiğini, böylece cenazeden sonraki haliyle aynı göründüğünü söylemişti. Neden tamamen siyah kıyafetler istediğimi merak edip etmediğini söylemedi, ama dikkatli olacağıma dair söz verdirirken gözlerindeki anlamlı bakış, şüpheleri olduğunu gösteriyordu.

"Hazır mısın?" diye Emma'ya sordum.

"Hazırım."

Birlikte, ağaçların arasında kalarak arka kapıya olabildiğince yaklaştık ve orada tekrar durup çevreyi taradık. Bu gece dün geceye göre daha da sıcaktı, gökyüzü alçaktı ve fırtına kopacakmış gibi öfkeliydi. Sırtımda ter damlaları oluşmuştu. Kalbim göğüs kafesime staccato ritmiyle çarpıyordu. Kimseyi görmedik, hiçbir ses duymadık, ben de arka kapıya doğru koştum, Emma da hemen arkamdaydı.

Kurbağa hatırladığı yerde değildi. Kısa bir panik anı yaşadık, sonra onu yakındaki bir çalının altında buldum ve ona uzattım. Emma kapıyı açmayı başardı, hemen içeri girip alarm paneline koştı ve hızla devre dışı bıraktı. Arkamızdan kapıyı kapattım ve ona dönüp gözlerine baktım. Biraz korkmuş görünse de gülümsüyordu.

"Daha önce hiç bir eve zorla girmedim," diye fısıldadı.

"Dördüncü veya beşinci seferden sonra yenilik etkisi kaybolur."

Bana başını salladı, benim ciddi mizah anlayışımı anlamaya başlamıştı ve ben kendimi tutamayıp ona doğru eğildim ve hızla onu öptüm. O hemen bana sarıldı, elleri sırtımda dolaşıyordu ama biz kendimizi kaptırmadan öpüşmeyi bıraktım.

Bakışlarım onu geçip çevremize kaydı. Bodrum katı bitmişti. Sert ahşap zemin, lüks kanepeler ve uzak

duvardaki tam donanımlı bar göz önüne alındığında, yüksek standartlarda bitirilmişti. Her şey yumuşak nötr renkler, krem ve ten rengi tonlarında, ham ahşap ve pirinçten sıcak dokunuşlarla yapılmıştı. Borçlu olmalarına şaşmamalı; sadece bu tadilat bile onlara oldukça pahalıya mal olmuş olmalıydı.

"Beau'nun ofisi üçüncü katta," diye fısıldadı Emma.

Ona öncülük etmesini işaret ettim ve merdivenlere doğru ilerlerken sessizliğe büründük. Evi gördükçe, harcamalarının ne kadar abartılı olduğunu merak etmeye başladım. İçerideki her şey lüks ve kaliteliydi. Dergilerden çıkmış gibiydi. Bu, mütevazı kulübemi yeni bir gözle bakmamı ve Emma'nın bu sarayda yaşadıktan sonra onun hakkında ne düşündüğünü merak etmemi sağladı.

Birinci kattan merdivenleri kullanarak ikinci kata çıktık. Karanlık olduğu ve tırmanmaya devam ettiğimiz için pek bir şey göremedim, sadece her iki tarafta geniş koridorların dallandığı büyük bir sahanlık vardı. En üst kat dışarıdan bakıldığında en küçük kat gibi görünüyordu, dar ve kirişlerin arasına sıkışmış gibiydi. Beau'nun ofisi en uçta, ormana bakan bir yerdeydi.

Emma, odanın içindeki tek pencereye doğru yürüdü ve perdeleri kapatmadan önce panjurları indirdi. "İşte," dedi. "Umarım kimse bizi burada hareket ederken göremez. Kısmi görüş alanına sahip tek komşularımız McIntire'lar, ama onlar seksenli yaşlarında ve muhtemelen çoktan yatmışlardır."

Işık anahtarını çevirdim ve avizeden yumuşak bir ışık odayı doldurdu. Ekose duvar kağıdı, kitap rafları, tüvit döşeme. Modern bir İskoç lordunun kalesinden çıkmış gibi görünüyordu. Duvarlar, Beau'nun tıp diplomaları ve ödülleri gösteren sertifikalarla kaplıydı. Aralarında, golf sahasında, valinin yanında dururken, ünlü müşterilerle el sıkışırken çekilmiş fotoğrafları asılıydı. Onun ve Emma'nın birlikte çekilmiş tek bir fotoğrafını bile görmedim. Tanrım, o kadar kendini beğenmiş, kibirli bir pislikti ki. O benim olsaydı, fotoğraflarını her yere yapıştırırdım.

O, onun masasına gidip sandalyeye oturdu ve bilgisayar faresini sallayarak masaüstünü uyandırdı. Ben de bunu çekmeceleri incelemeye başlamam için bir işaret olarak algıladım.

"Kahretsin, şifreyi değiştirmiş," dedi.

Üst çekmeceyi açtım ama içi boştu.

Bana bir bakış attı. "Sen gizli bir hacker değilsin, değil mi?"

"Üzgünüm, canım." Başka bir çekmeceyi açtım, ama içinde sadece tek bir ataş vardı. "Eskiden bunların içinde bir şeyler mi vardı?"

Aşağıya baktı ve küfretti, sandalyede dönerek daha fazla çekmeceyi açmaya başladı ve hepsinin boş olduğunu gördü. "Her şeyi taşımış olmalı."

"Hiç şüpheli değil," dedim, ses tonumda derin bir alaycılık vardı. "Evde kasa var mı?"

"Evet," dedi Emma, ayağa kalkarak.

Alt kattan bir ses duyduk ve donakaldık. Bu da neydi böyle? Rüzgâr mı? Evin yerleşmesi mi? Kafamı yana eğip kulaklarımı dikip dinledim, ama ilk başta duyduğum tek şey kulaklarımda çınlayan kendi kalp atışlarımdı. Sonra, çok aşağıda, ön kapı açılmış gibi alarm çalmaya başladı.

Kahretsin, biri buraya gelmiş.

Alarm devre dışı bırakıldığında daha fazla bip sesi duyuldu. Beau geri mi dönmüştü? Gerçekten işe gitmemiş miydi? Bir şey unutmuş ve geri dönmek zorunda mı kalmıştı? Yoksa başka biri miydi? Emma'ya baktım ve gözlerimiz buluştu, yüzünde korku dolu bir ifade vardı.

Odak noktası benden uzaklaştı ve sonra harekete geçti.

"Yapma!" diye fısıldadım, sesimin duyulacağından endişelenerek. Ama o paniğe kapılmıştı ve doğrudan ışık anahtarına doğru koştu, anahtarı kapattı ve bizi karanlığa gömdü. Tüm vücudum gerildi. Lütfen bu korkunç ev, aşağıdaki kişi onun ayak seslerini duymayacak ve ışığın kapandığını görmeyecek kadar büyük olsun.

"Merhaba?" Beau seslendi. "Orada kimse var mı?"

Siktir! O oydu. Ve fark etmişti. O bizi yakalamadan buradan çıkmalıydık. O ve Emma'nın yüz yüze gelmelerinin iyi bir sonucu olmazdı. Ama nasıl çıkacaktık? Pencereden çıkamazdık, üç kat yukarıdaydık. Burada saklanamazdık da, çünkü muhtemelen buraya doğru gelecekti. Belki başka bir yerde saklanıp, o geçtikten sonra gizlice çıkabilirdik.

Emma'nın elini tuttum, parmağımı dudaklarıma bastırdım ve onu koridora götürdüm. Beau aşağıda başka ışık yakmamıştı ve ev karanlık içindeydi. Yavaşça ilerledik, Emma benim önümden giderken ben merdivenlere doğru süründüm. Merdivenlerin kenarından baktım ve kimseyi görmedim, ama yakalanmadan ikinci kata çıkma şansımız çok azdı. Beau bir avcıydı, yani muhtemelen silahlara kolayca ulaşabilirdi, şu anda bir tane kapıyor olabilirdi. Evden çıkmak için en iyi şansımızın burada saklanmak olduğunu düşündüm, böylece onu arkadan pusuya düşürebilir, kafasına vurup onu bayılttıktan sonra bizi fark etmesini engelleyebilirdim.

Bu kadın merdiven boşluğunun üstünde tonozlu bir tavan vardı ve merdivenlerin üst kısmını çevreleyen korkuluklu açık bir dikdörtgen koridor vardı. Dört kapı bu koridora açılıyordu. Beau'nun ofisi arkamızdaydı, bu yüzden karşımızdaki kapının en iyi görüş açısını sağlayacağına karar verdim. O kapıyı işaret ettim. Emma başını salladı ve ben oraya doğru ilerlerken hemen arkamda kaldı.

İçeri süzüldük ve Emma'yı dolaba doğru itip saklanmasını işaret etmeden önce, yedek yatak odası gibi görünen bir odayı fark edecek kadar zamanım oldu.

"Ben güvenli olduğunu söyleyene kadar burada kalacağına söz ver," diye fısıldadım.

"Söz veriyorum," diye fısıldadı.

Ona son bir öpücük verdim ve yatak odasının kapısını aralık bırakarak kapattım, merdivenlerin üstünü izlemek için kapı aralığından dışarı baktım, kulaklarım en ufak bir sesi bile duymak için gergindi. Emma'nın düşük ve hızlı nefesleri dolabın içinden zar zor duyuluyordu ve onun tabutun içine

geri dönmüş gibi hissettiğini bilerek onu rahatlatabilmeyi diledim, ama tüm dikkatimi koridorun dışına vermem gerekiyordu.

Bir dakikalık sessizlik geçti.

Bir tane daha.

Saniyeler sanki sürünerek geçiyordu, omuzlarım gerginlikle yükseliyordu, vücudumdaki her kas yay gibi gergin, kopmaya hazırdı.

Beau neredeydi? Ne yapıyordu?

Zihnimde, onun silahını doldurduğu, 911'i aradığı, sessizce alarmı çalıştırdığı, bizim yakalanmamızla sonuçlanacak her türlü kabus senaryosu canlandı.

Aniden bir gıcirtı havayı yırttı. Sanki biri gevşek bir basamağa basmış gibi ses çıkardı.

Ensemdeki tüyler diken diken oldu.

Beau yükselişte miydi?

Nefesimi tutarak koridora baktım.

Bir başka gıcirtı. Bu sefer daha yakından. Ve sonra bir hareket.

Karanlık bir nokta, diğerlerinden daha derin, merdivenlerde bir korku filminden çıkmış gibi görünmeye başladı. Beau. Ve önündeki daha uzun, daha ince gölgeden, bir av tüfeği taşıdığı anlaşıyordu.

O yukarı doğru sürünürken, birkaç saniye durup bekleyerek, açıkça yakınımızda başka sesler olup olmadığını dinlerken, kalbim durdu. Adrenalin damarlarıma doldu ve ellerim titremeye başladı. Bu adam karısını öldürmeye çalışmıştı — Emma haklıysa, birçok kez — ve şimdi burada lanet bir silah tutuyordu.

Onu korumak zorundaydım. Ne pahasına olursa olsun.

Bölüm 8

NOAH

Beau merdivenlerin tepesine ulaştı, silueti gölgelerin arasında hareket eden mürekkepli bir leke gibiydi. Ofis tam önünde duruyordu ve o, bir yılan saldırmaya hazırlanır gibi, dışarıda durarak yavaşça, yavaşça yaklaştı. Orada, ben onun ne yaptığını merak edecek kadar uzun süre bekledi.

Kalbim çarpıyordu. Parmaklarım titriyordu.

Beau, hiçbir uyarıda bulunmadan, bana doğru döndü ve silahını bana doğrulttu.

Vücudum kaskatı kesildi, koşma, gözden saklanma ihtiyacı ile kaslarım gerildi, ama olduğum yerde kaldım ve kendime onun beni göremeyeceğini söyledim. Kapı bir santim kadar aralıktı ve burası dışarıdan daha karanlıktı. Ama bu, boğazıma kadar yükselen paniği, kapana kısılmış, köşeye sıkışmış, gidecek hiçbir yeri olmayan hissini durdurmadı. Alnımdan ter damlıyordu. Nefes almayı bıraktım, düşünmeyi bile bıraktım, beynim bulanıklaştıkça hayvan içgüdülerim devreye girdi, her kasım gerginleşti ve savaşmaya hazır hale geldi.

Tetiği çekebilirdi. Beni şu anda vurabilirdi.

Siktir.

Hayatımın en uzun dakikası gibi gelen bir süreden sonra, Beau geri döndü, ofise son birkaç santimi sürünerek ilerledi ve silahın namlusuyla kapıyı itti. Onun gölgeli silueti içeride kaybolurken, titrek bir nefes verdim ve tüm vücudumda hafif bir titreme hissettim. Emma'yı tutup kaçmak istedim, ama onu geçmemizin imkanı yoktu.

Bunun yerine ne yapmam gerektiğini biliyordum. Oraya gidip onunla yüzleşmem gerekiyordu.

Onu hazırlıksız yakalamak için en iyi fırsat buydu, bu yüzden kapıyı dışarı çıkabilecek kadar araladım ve ses çıkarmadığı için evrene sessizce teşekkür ettim. Mümkün olduğunca hızlı ve sessizce ofise doğru yürüdüm ve koridordaki sehpadan kağıt ağırlığı gibi görünen bir şeyi aldım. Elimde ağırdı, softbol topundan biraz daha büyüktü, ama dikdörtgen şeklinde ve kuvvetli bir şekilde kullanıldığında ciddi hasar verebilecek kadar sertti. Beau'ya çok sert vurmamaya dikkat etmeliydim, yoksa onu gerçekten öldürebilirdim.

Ofisi küçüktü ve burayı araması uzun sürmezdi, sonra da buradaki diğer odalara geçecekti, bu yüzden kendimi hemen dışındaki duvara yapıştırdım ve onun tekrar ortaya çıkmasını bekledim. Yaklaştığını gösteren herhangi bir ses duymak için kulaklarımı dikerken zaman çok yavaş geçiyordu. Gözlerim onun ortaya çıkacağı yere sabitlenmişti.

Kapı gıcırdadı.

Gerildim, saldırmaya hazırdım.

Az miktarda ışık, silahın çelik namlusunda parıldadı ve hemen yanımda belirdi. Ben ileri atıldım, silahı yakaladım ve ateş ederken onu itekledim. Parlama şimşek gibi hızlıydı, ses pencereleri sarsacak kadar yüksekti. Bir anlığına, Beau'nun şoktan donmuş, aydınlık yüzünü gördüm. Yakışıklı bir piçti, bunu kabul etmeliyim. Mavi gözleri, hafif kahverengi, hafif kıvrımlı saçları vardı. Düz bir burnu, kare çenesi vardı. Ona bakarak onun gerçekte ne kadar canavar olduğunu asla anlayamazdınız.

"Sen mi?" dedi, tam da karanlığa gömüldüğümüz anda.

Emma diğer odadan benim adımları bağırdı.

Kağıt ağırlığını tutan diğer elimi, Beau'nun başının yan tarafına doğru hızla salladım. O zamanında eğilmeyi başardı ve ağırlık omzuna çarptı. O silahı geri çekip tekrar ateş etmeye çalışırken, silah neredeyse elimden kayıyordu.

Bu kez ışık dalgası, öfkeyle çarpılmış yüzünü ortaya çıkardı. Emma yine çığlık attı, daha yakından, ve ben sesin geldiği yöne döndüm, ona bir şey olmuş olmasından korktum. Hiçbir şey göremedim, ışık gece görüşümü bozmuştu.

"İyi misin?" diye bağırdım.

"Evet! Sen de öyle misin?" diye cevap verdi.

"Evet!"

"Burada başka kim var?" diye sordu Beau. Sesindeki korku, karısının sesini tanıdığını ama onun karısı olduğuna inanmadığını düşündürdü bana.

Ona cevap vermedim, bunun yerine silaha odaklandım. Beau benden yarım metre kadar kısaydı, ama hiç de zayıf değildi, spor yapmaktan kaslıydı, tıknaz yapısı benimkine neredeyse eşitti. Kağıt ağırlığını bıraktım ve iki elimle namluyu yana doğru çekerek dengesini bozdum. Yere düştü, beni de beraberinde sürükledi ve silahın kontrolü için mücadele ettik, birbirimize dizlerimizi, dirseklerimizi ve tekmelerimizi savurduk.

Üçüncü bir atış yapıldı, o kadar gürültülüydü ki neredeyse kulak zarlarım patlayacaktı. Atış onun ofisinin yönüne doğru yapılmıştı ve onun mermisi bitmişti, bu yüzden içim rahatladı. Bu model av tüfeğinin sadece üç mermi alabildiğini biliyordum.

Aynı anda silahımızı bıraktık ve kavgamız, yerde yuvarlanarak tam bir kavgaya dönüştü. Onun vuruşlarını neyin beslediğini bilmiyordum, ama benimkiler öfkeyle doluydu. Karısına yaptıklarına duyduğum öfke. Neredeyse paçayı kurtardığı her şeye duyduğum körü körüne nefret. Ulaşabildiğim her yerine yumruk attım, vuruşlarıma mümkün olduğunca güç verdim. O piç de bana neredeyse aynı sertlikte karşılık verdi ve bunun sonucunda vücudumun morluklarla kaplanacağını biliyordum.

"Dur!" Emma çığlık attı. Salon aydınlandı ve birkaç metre uzakta duran Emma, elini ışık anahtarından indirirken ortaya çıktı.

Beau boğulur gibi bir ses çıkardı. "Emma?"

Tiksintiyle ona baktı, üst dudağı kıvrıldı. "Beau."

Hemen beni bıraktı ve ayağa kalkmak için geri çekildi. "Hayatta mısın? Oh, şükürler olsun."

Rahatlamış gibiydi. Mutlu gibiydi. Emma'ya baktım, umarım buna kanmamıştır diye düşündüm. Hâlâ öfkeli görüldüğü için rahatladım.

"Tanrıya şükür mü?" diye tekrarladı. "Dalga mı geçiyorsun? Beni öldürmeye çalıştın, Beau."

"Hayır," dedi ve bir adım öne çıktı.

Onun arkasında ayağa kalktım, müdahale etmeye hazırdım, bu eyleme bir an bile güvenmiyordum.

"Emma, hayır," dedi. "Kafan karışmış olmalı. Tanrım, çok korkmuş olmalısın, bebeğim."

Bu sevgi gösterisi midemi bulandırdı.

"Sadece tekrar deneyeceğinden korkuyorum!" diye bağırdı.

"Her şeyi yanlış anladın," dedi ona, yaklaşarak. "Seni kurtarmak için elimden gelen her şeyi yaptım."

Onun cevabı gülüşü mizahsızdı. "Saçmalık. Sanki az önce kavgamızı hatırlamıyormuşum gibi. Sanki beni bu merdivenlerden aşağı attığını hatırlamıyormuşum gibi," dedi, işaret ederek. "Yine de polisler eve geldiğinde beni bulduğunu mu söyledin? Onlara benim tarafımı anlattığımda ne kadar ilginç olacak."

Başını salladı, ellerini kaldırdı ve yatıştırıcı bir ses tonuyla konuştu. "Emma, kafandan yaralandın. Bilincini kaybettiğin sırada bir kabus görmüş ve tüm bunları rüyanda görmüş olmalısın."

Ağzım açık kaldı. Bu adamın yapabildiği lanet olası *gaslighting*.

Emma hırladı. "Hayır, yapmadım. Kan ve saç testlerimi yaptırdıktan ve bana yaptığın diğer şeyleri polisler gösterdikten sonra, eminim bana inanacaklardır. Yarım yıl, Beau. Yarım yıl boyunca hastaydım. Ve o süre içinde en iyi hissettiğim gün, Noah'ın beni senin attığın lanet mezardan

çıkardığı gündü." Gözlerini dikip baktı. "Sevgililer Günü'nde, seni orospu çocuğu. Oh, dur da tahmin edeyim, muhtemelen aynı gün, tüm borçlarını kapatmak için benim adıma yaptırdığın o saçma sapan hayat sigortasından para çekmek için başvuruda bulundun, değil mi?"

O atıldı.

Her şey o kadar hızlı oldu ki, onu durdurmaya zamanım olmadı. Emma'yı yakaladı ve onu duvara o kadar sert bir şekilde çarptı ki, kafası duvarın çıtalarına çarptı. Gözleri geriye devrildi ve onun kollarında gevşediğinde ben de bağırdım. Onu yakalayıp Emma'nın üstünden çekip attığımda, görüşüm kırmızıya büründü. Emma'nın yere yığılmasını izleyecek kadar zamanım vardı, sonra onun yumruğu göründü ve beni vurarak başımı yana doğru savurdu.

"Seni orospu çocuğu," diye homurdandım, bir yudum kan tükürdükten sonra karnına yumruk attım.

Geriye doğru sıçradı, yere düştü ve lanet olası bir korkak gibi kaçmaya başladı. Elleriyle silahı yakaladı ve gözlerinde zaferi gördüm. Bir anda silahı kucağına aldı ve kapağını açtı. Sonra cebinden yeni bir mermi çıkardı.

Panik içimi kapladı. Eğer yeniden doldurmayı başarırca, ilk yapacağı şeyin Emma'yı hedef almak olacağına hiç şüphem yoktu.

Atlayarak onu yere yatırdım ve kartuşu tutan elini sabitleyebildim. Ağırlığımı kullanarak onu yerde tutarken parmaklarını açtım ve mermiyi uzaklaştırdım. Mermi merdiven boşluğuna doğru yuvarlandı ve Beau ayağa kalkıp beni üzerinden atarken kenardan aşağıya düştü.

Sırt üstü düştüm ama ayağa kalkmayı başardım. Beau bağırdı, silahın kabzası birdenbire ortaya çıktı, kaçmam için çok hızlıydı. Kafamın yan tarafına vurdu, gözlerimin önünden yıldızlar geçti. Sendeledim ve yarı düşmüş gibiydim, midem bulantıdan kabarıyordu. Kusma isteğiyle mücadele ederek, bir sonraki darbeyi önlemek için yana doğru atladım ve dizlerine tekme attım. Topuğum birine isabet etti ve o bir

çığlık attı ve öne doğru yığıldı. Bir sonraki tekmem göğsüne isabet etti. Arkaya doğru düşerek kışının üstüne oturdu. O ayağa kalkmaya çalışırken, ben de ileri atıldım ve onu yere devirdim, bu noktada incelik yoktu, sadece vahşi içgüdülerim vardı.

Sorun şu ki, Beau lisede üniversite güreş takımındaydı ve benimkinden daha iyi bir güreşçiydi, hemen kolumu kilitlemeye çalıştı. Serbest elimle yan tarafına yumruk attım, kaburgalarına o kadar sert vurdum ki parmağımı kırmışım gibi hissettim. Acıyı bastırarak, tekrar tekrar hızlı ve şiddetli yumruklar attım, parmak eklemlerim çatladı ve onun ciğerlerindeki havayı boşalttım.

Bir anahtarla bizi yuvarladı ve beni vücudunun üzerine çevirdi. Sonra kolunu boynuma doladı ve sıktı. Kurtulmak için çırpındım ama o sıkıca tutunmuştu ve çırpınmak durumu daha da kötüleştiriyordu. Kahretsin, çok acıyordu. Kitaplar ve filmler bunu anlatmıyordu. Onlar sadece birisi sizi boğduğunda nefes alamamanın yarattığı paniği anlatıyordu, bunun ne kadar acı verici olduğunu değil. Sanki boğazımı ezip parçalıyordu.

Az önce hırpaladığım aynı kaburgalara dirseğimi geriye doğru savurdum. Beau acı içinde hırıltılı nefes aldı ve kolu gevşedi, ben de nefes alabildim.

Kadınsı bir öfkeyle dolu bir çığlık havayı yırttı. Emma! diye düşünmeye yetecek kadar zamanım vardı, sonra güçlü bir çarpma sesi duyuldu ve beni öne doğru savurdu. Cam parçaları yüzümün önünden uçtu, acı veren batmalar bazılarının kafa derime saplandığını gösteriyordu. Beau inleyerek bana yaslandı, ben de kendimi onun kollarından kurtardım ve sert ahşap zeminde dönerek Emma'nın onun üzerinde durduğunu gördüm, göğsü inip kalkıyordu, elinde kırık bir resim çerçevesi vardı.

Beau'nun kafasına tahta parçası ile vurduktan sonra geri çekilerek Beau'nun yan tarafına tekme attı.

Bir anda, onun ayak bileğini yakaladı ve çekti, ve o tüm o camların üzerine sertçe düştü. Onun acı çıığı, öfkemi kör

edici bir noktaya çıkardı. Zaman hızlanmış gibi görünüyordu, gerçeklik anlık görüntüler halinde geliyordu. Ayağa kalktım ve Beau'yu ondan uzaklaştırdım. Sonra o da ayağa kalktı. Birbirimize yumruk attık. Hiçbir şey hissetmedim. Kulaklarımda kendi nabzımın vızıltısından başka hiçbir şey duymuyordum, kan için haykırıyordum.

Ayak bileğime tekme attı ve ben yana doğru tökezleyerek onu da yanımda sürükledim. Korkuluğa çarptık. Korkuluk uğursuz bir gürültü çıkararak öne doğru eğildi, ama dayanabildi. Oradan itildik. Yüzüme yumruk attı ve burnumu kırmaması tek nedeni, yana doğru dönerek yumruğu yanağıma almayı başarmamdı.

"Eğil!" diye bağırdı Emma.

Düşürdüm. Silahın kabzası kafamın üstüne o kadar yakın sallandı ki, saçımı sıyırdıktan sonra Beau'nun kafasının yan tarafına çarptı. Beau yana doğru düştü ve kendini korkuluğa tuttu. Silah bir kez daha korkunç bir inilti çıkardı ve içe doğru çöktü, Beau'yu da beraberinde götürdü.

Düşmeye başladığını hissetti ve sersemliğinden çıktı, bize doğru uzandı. "Yardım edin!" diye bağırdı, sesinde panik ve dehşet vardı.

Öne doğru adım atmadım, çünkü siktir et onu. Beni kurtarmaya çalışmak yerine itip düşürürdü. Emma da kıpırdamadı ve birlikte yan yana durduk, hareketsiz, sessizce Beau'nun ağırlığı altında korkuluğun parçalanışını izledik.

Elimi Emma'nın eline soktum, parmaklarımızı birbirine geçirdim ve o, Beau öfke ve kızgınlıkla son bir çığlık atarak karanlığa yuvarlanıp gözden kaybolurken, tüm gücüyle elimi sıktı. Bir çarpma sesi, bir patlama sesi duyduk, açık şafttan aşağı yuvarlanırken merdivenlerde yankılanan acı dolu çığlıkları duyduk. Sonunda, yüksek bir çatırtı sesi havayı yırttı ve ardından sessizlik oldu.

Emma elini benim elimden çekip, arkasını dönerek kusmaya başladı. Onu suçlayamazdım. O ses... Biraz ıslak gelmişti. Kavun yarılması gibi. İleri adım attım ve parçalanmış korkuluğun kenarından aşağıya baktım. Beau

birinci katta uzanmış, ürkütücü bir şekilde hareketsizdi, başının etrafında koyu renkli bir sıvı birikintisi vardı.

Ölü.

Öyle olmak zorundaydı.

Hızla geri adım attım ve Emma'yı kollarıma aldım, cildine batmış olabilecek cam parçalarına dikkat ederek. Vücudum harcanan adrenalinle titriyordu, her santimim acıdan zonkluyordu. Emma göğsüme yaslanarak hıçkırıyordu, sesi mezardan çıkardığım zamankinden daha kırık çıkıyordu. Kocanın seni öldürmeye çalıştığından şüphelenmek bir şeydi, bunun doğrulanması başka bir şeydi. Kalbim onun için acıyordu. Ne kadar kırık ve ihanete uğramış hissettiğini hayal bile edemiyordum.

Sakinleşmesi uzun zaman aldı. Onu kucağımda tutarak, kulağına ne kadar cesur olduğunu, Beau'ya karşı böyle dik durduğu için ne kadar gurur duyduğumu fısıldadım. Bu arada, başına gelenler için defalarca özür diledim, çünkü Beau hala hayatta olsa bile, onun asla özür dilemeyeceğini biliyordum ve *birisi* dilemeli, lanet olsun.

Daha sonra eyalet polisini aradık, durumu ve neden yerel polisleri dahil etmemeleri gerektiğini açıkladık. Şaşırtıcı bir şekilde, onlar da kabul ettiler ve bu da Beau'nun Emma'ya davranışıyla ilgili başka birinin zaten şikayette bulunmuş olabileceğini düşündürdü. Broadturns'ların sahip olduğu hastaneden farklı bir hastaneden gelen sağlık görevlileriyle birlikte geldiler ve cesedi naklettiler ve ikimizi de tedavi ettiler. Emma, beyin sarsıntısı ve cam parçaları nedeniyle acil bakıma ihtiyaç duyuyordu ve bizi ayırmaya çalıştıklarında çığlık attı. Ben yanındayken sakinleşemeyeceği anlaşıncı, ambulansın arkasına onunla ve yol boyunca bize sorular soran Çavuş Wade adında yaşlı bir dedektifle birlikte binmeme izin verildi.

O ciddi biriydi, ama kaba değildi. Emma ile konuşurken ses tonunu yumuşatır, söylediklerimizi yazmak için ara verirdi. Tavan ışıkları kalın gözlüklerinden ve traşlı kafasından yansırı. Onun tavırlarından mı, yoksa üniforma

yerine sivil giyinmesinden mi kaynaklandığını bilmiyorum, ama onun sorularını yanıtlarken hiç endişe duymadım, daha önce birkaç kez polisle konuşmak zorunda kaldığımda hissettiğim gibi kendimi suçlu gibi hissetmedim.

"Bu oldukça ilginç bir hikaye," dedi işimiz bittiğinde, gözlerini bana dikerek.

"Lütfen bize inandığını söyle," dedim, kalbim güm güm atıyordu.

"Evet," dedi. "Çünkü bunu senin uydurman çok saçma olurdu."

Bölüm 9

AMA

Bir yıl sonra...

Don't be mad!" Ön kapının hemen içinden seslendim.
"Çok kızgıyım!" Noah mutfaktan cevap verdi.

Onun mizah anlayışına neredeyse takıntılı bir şekilde sııttım. Geçtiğimiz yıl, hayatımın geri kalanında güldüğümünden daha fazla gülmüştüm ve bu, Noah'ı sevmeme neden olan sayısız şeyden biriydi.

Ocak başında duruyordu, geniş sırtı bana dönük, ocaktaki tencereyi karıştırıyordu. Beyaz tişörtünün altında gerilen kaslarını görünce bir an için dikkatim dağıldı. Lanet olsun, adam çok yakışıklıydı. Her zaman. Her an. Yataktan kalkabilmemiz küçük bir mucizeydi, çünkü neredeyse bir yıldır çıkıyor olsak da, ona hala açgözlüydüm.

Kapıyı arkamdan kapattığımda hava hareketlendi ve pişirdiği yemeğin kokusunu aldım, gözlerim fal taşı gibi açıldı. "Bu dana yahnisi mi?"

O dönerek şeytani bir gülümsemeyle, "Belki" dedi.

Kafamı salladım. "Lütfen geçen yıl olduğu gibi yine blenderden geçirmeyi planlamadığını söyle."

"Hayal bile edemem." Ellerimin arkamda saklı olduğunu fark edince gözleri parladı ve yüzünde şüphe belirdi. "Tam olarak neye kızgıyım?"

"Sana Sevgililer Günü hediyesi aldım," dedim, ona doğru yürürken.

Bakışları eridi. "Bu sabah bana hediyesi verdiğini sanıyordum."

Yanaklarım kızardı, daha önce yaptıklarımızı düşünerek, onu vücuduna öpücükler yağdırarak uyandırmamı, boxerını çıkararak, henüz yumuşak ve kontrol edilebilirken o büyük penisi ağzıma almamı, sertleşmesini hissetmemi. Saçımı tutarak, elim bacaklarımın arasına düşerken ağzıma nazikçe girmesini ve benim...

Dikkatini dağıtma, dedim kendime. Ama Noah kadar çekici bir partnerin varken konsantre olmak zordu. O adama her baktığımda, içim içimi yiyordu.

Zihnimdeki düşünceleri fark etmiş olmalıydı, çünkü tezgaha yaslanıp kollarını göğsünde kavuştururken yüzünde saf erkeklik gururu dolu bir gülümseme vardı. "Emma. Ne yaptın?"

Ona yalvaran bir bakış attım. "Gina Shaw onları yol kenarında bulmuş ve onlara ev bulmakta zorlanıyordu, ben de ona yardım edeceğimi söyledim."

Havada acıklı bir miyavlama sesi yankılandı ve ben bunu işaret olarak algılayarak ellerimi öne doğru uzattım, elimdeki kedi taşıma çantasını ve içinden dışarı bakan küçük yüzleri gösterdim. "Savunmam olarak, biz *bir evcil hayvan sahiplenmekten* bahsediyorduk."

"Bir," dedi Noah. "Orada kaç tane var?"

Ben irkildim. "İki."

O içini çekip tezgahdan ayrıldı ve merdivenlere doğru yöneldi.

"Nereye gidiyorsun?" diye seslendim.

"Bir saniye!" diye bağırdı.

Oh hayır. Umarım çok kızmamışdır.

Taşıyıcıyı yukarı kaldırdım ve içindeki sevimli küçük tüylü toplara baktım. "Sana evet demesini sağlayacağıma söz veriyorum."

Noah'ın, istediğim hiçbir şeyi reddetmekte zorlandığını öğrenmiştim. Çoğu zaman, bu nezaketi suistimal etmedim, çünkü Beau ile yaşadıklarımın sonu (sadece beni öldürmeye çalışması değil, tüm felaketle sonuçlanan, zehirli evliliğimiz), bunun ne kadar nadir ve özel bir şey olduğunu

fark etmiştim. Ama bu sefer, gerekirse elimden gelen her şeyi yapıp istediğimi elde edecektim. Çok fazla uğraşmam gerekeceğini düşünmüyordum. Noah içten içe çok yufka yürekli biriydi ve eminim ki beş dakika içinde o da benim kadar kediciklere aşık olacaktı.

Onun merdivenlerden aşağı indiğini duydum ve başımı kaldırıp baktım. Ve donakaldım. Çünkü ellerinde iki *daha* yavru kedi taşıyordu.

"Aman Tanrım," diye haykırdım. "Onları ne zaman aldın?"

"Üç gün önce," dedi, dudakları hüzünlü bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Annem onları benim için aldı ve Sevgililer Günü'nde sana sürpriz yapabilmem için anne babamın evinde saklıyordu. Sen 'işlerini halletmek için dışarıdayken' onları bıraktı," dedi, sesinde suçlayıcı bir ton vardı.

Tövbe etmeden sııttım ve onun elleriyle benim ellerim arasında bakışlarımı gezdirdim. "Dört kedi yavrusu çok fazla, değil mi?"

"Benimkini geri almayacağım, ama sen istersen, lütfen çekinmeden kalpsiz davran ve seninkini geri ver."

"Noah!"

"şaka yapıyorum tabii ki," dedi ve eğilerek kıvranan minik bebekleri yere bıraktı.

Taşıyıcıyı yanlarına yere koyup açtım ve kısa sürede dört kardeş de bir araya geldi, heyecanla birbirlerinin üzerine atlayıp zıplıyorlardı. Noah ve ben onların başlarının üzerinden birbirimizin gözlerine baktık ve onun yüzündeki ifadeden, onları alacağımızı anladım.

"Bu tam bir kaos olacak," dedim.

Bana doğru kaşlarını kaldırdı. "Peki bu, birlikte geçirdiğimiz geçen yıldan nasıl farklı?"

Gülümsedim. "Haklısın." Bakışlarım yine yavru kedilere kaydı. Onlardan biri Noah'ın sol ayağına takılmış ve şimdi ayak parmaklarıyla ölüm kalım savaşı veriyordu. "Gina neden bana senin iki tane aldığını söylemedi?"

"Eğer nazik davranıyorsam, ona bunun bir sürpriz olduğunu söylediğim içindir," dedi Noah. "Eğer dürüst davranıyorsam, o Gina gibi davrandığı içindir."

"O tamamen Gina gibiydi," dedim. "Seninkine bir isim verdin mi?"

"Hayır, seni bekliyordum."

Sessiz kaldım.

Noah eğlenerek çenemi kaldırdı. "Seninkine ne isim verdin?"

"Shadow ve Patches." Biri siyah, diğeri alacalıydı.

"İyi seçimler," dedi. Onunki turuncu ve griydi. "Cheddar ve Ash nasıl?"

Öne eğilip yanağına hızlıca bir öpücük kondurdum. "Mükemmel."

"Öğle yemeği neredeyse hazır," dedi. "Yukarıdaki banyoda yavru kediler için her şey hazır. Ben son birkaç malzemeyi eklerken, sen de onları buraya getirir misin?"

Kafamı salladım. "Benim de bir bagaj dolusu erzakım var."

"Tabii ki istersin. Kaç tane oyuncak aldın?"

Burnumu kırıştırdım. "Muhtemelen çok fazla."

"Aynı. Çok şımartılacaklar, değil mi?"

"Oh, evet."

Ayrıldık, o mutfağa çekilirken ben soğuğa geri koştum. Geçen yıl Sevgililer Günü sıcak geçmişti, ama bu yıl Kanada'dan gelen kutup soğuğu yüzünden hava buz gibiydi. Hava tahminleri bu gece kar yağacağını söylüyordu ve Noah ile ben karın yağışını izlemek için geç saatlere kadar uyanık kalmayı planladık.

İçeri girince kedilere kum kabı ve mama hazırladım ve mutfakta Noah'ın yanına gittim. O, benim ilaçlarımı mutfak tezgahına dizmişti. Ben de şişeleri açıp bir bardak suyla tek tek içtim.

Mezardan çıkıp kurtulduktan sonra iyi olduğumu düşünmüş olabilirim, ama bu sadece daha önce ne kadar kötü hissettiğime kıyasla böyleydi. Saç örneklerim, Beau'nun

beni gerçekten zehirlediğini kanıtladı. Arsenikle, o orospu çocuğu. Daha ileri testler, bağırsak sistemimde, karaciğerimde ve akciğerlerimde iyileşmesi zaman alacak hasarlar olduğunu gösterdi.

Noah son hapı içtiğimi izledi ve yüzündeki karanlık ifadeden, zihninin benimkiyle aynı yere gittiğini anlayabiliyordum.

"Bugün onun mezarına işedim," dedi.

Neredeyse boğuluyordum. "Noah!"

"Ne? Kimse bakmadığından emin olmak için önce kontrol ettim."

"Broadturns'a peşine düşmesi için bir bahane verme. Biraz iş için buna değmez."

Bana meydan okuyan bir bakış attı. "Biliyorsun, çok fazla işemiştım. Ve onun mezar taşını tahrip etmenin buna değeceğini düşünüyorum. Daha da iyisi, onu mezarından çıkarıp cesedini ateşe vermek. Yaptıklarından sonra ölümü çok kolay oldu."

Ciddi görünüyordu. Söylediklerini gerçekten yapmayı düşünmüş gibi görünüyordu ve ona olan sevgim daha da arttı. Beni çok koruyordu, ama aynı zamanda çok nazik ve şefkatliydi. Yatak odası hariç, orada tam bir despot oluyordu, ama ben bunu da seviyordum. O benim mükemmel partnerimdi. Hayalimdeki erkek. Bazen, gece geç saatlerde uyanık yatarken, bir yıl önce gerçekten ölmüş olup olmadığımı ve burasının cennet olup olmadığını merak ederdim. Kesinlikle öyle olabileceğini hissediyordum.

"Ben Broadturn az önce arabayla geçti," dedi Noah, beni tekrar gerçek dünyaya geri döndürdü.

"İyy, neden bunu yapmaya devam ediyor?"

"Muhtemelen beni yasadışı bir şey yaparken yakalamaya alışıyor."

"Avukatımın ona taciz şikayeti yapma konusunda haklı olabilir."

Noah dönerek güvecimizi tabaklara koydu. "İyi fikir olabilir. O piç kurusu başka bir şey için beni suçlamaya

çalışmasa şaşırmam. Kardeşi kadar kötü bir adam."

Onaylayarak başımı salladım. Beau'nun ailesiyle yeterince zaman geçirdim ve hepsinin farklı derecelerde olsa da korkunç insanlar olduklarını doğrulayabilirim. Beau'nun ölümünden sonra, suç işlediğimize dair hiçbir kanıt olmamasına rağmen beni ve Noah'ı tutuklatmak için baskı yapmalarıyla bunu fazlasıyla kanıtladılar. İkimiz de kavga sonrası *çok sayıda* savunma yarası almıştık ve hikayelerimiz birbiriyle uyuşuyordu. Ayrıca, eyalet polisi soruşturma sırasında Broadturns ailesinin cinayete teşebbüs suçuna yardım ve yataklık ettikleri için tutuklanmamalarının şans olduğunu gösteren yeterli kanıt bulmuştu.

"Şikayette bulunursak, bunun gazetelere yansımamasını umuyorum," dedim. "Özellikle de söylentiler *henüz* yeni yatışmışken."

Noah dönerek, ada mutfağın üzerinden bana dolu bir kase güveç uzattı. "Küçük bir şikayet, ortaya çıkan diğer her şeyden çok daha az müstehcen."

Bu konuda haklıydı. Çavuş Wade altı ay önce resmi raporunu sunmuştu ve tüm kasaba, Thibodeaux'nun altın çocuğunun gerçekte nasıl biri olduğunu okumuştı. Aldatma söylentileri doğrulandı. Astronomik borç da öyle. Beau'nun benim imzamlı sahte olarak düzenlediği hayat sigortası poliçesi de. Beni fişten çekmeden önce sigorta bedelini talep ettiği gerçeği. Doku örneklerimde bulunan arsenik. Beau'nun beni komaya sokmak için kullandığı pentobarbital. Suçlarının listesi uzayıp gidiyordu, görmezden gelinmesi veya mazur görülmesi imkansızdı.

İç geçirdim ve bir bar taburesine oturdum. "Ya yine ulusal haberlere çıkarsa?"

Noah kasesi ile yanıma geldi ve yanıma oturdu. "Eğer olursa, bu yaz karşılaştığımız medya karmaşasına yol açacağını sanmıyorum."

Noah'ın bahçesine park etmiş kamera ekiplerinin anıları beni ürpertti. Yerel gazetemiz Beau hakkında bir haber yayınlamıştı ve bu haber hızla yayılmış, ulusal basına da

taşınmıştı. Noah ve ben sayısız yayın programına ve podcast'e katılmamız istenmişti, ancak aldığımız ilginin azalacağını düşünerek hepsini reddetmiştik. Yanılmıştık.

Noah'a baktım. "Bu sefer, eğer tekrar olursa, buradan ayrılmak istiyorum. Dediğin gibi, daha uzak bir yere gidip, ortalık sakinleşene kadar saklanalım. Evden her çıktığımda panik atak geçiremeyeceğim."

Elini uzattı ve benim elimin üzerine koyarak sıktı.
"Huzurumuzu korumak için ne gerekiyorsa yapacağız."

Ona teşekkür etmek için gülümsedim ve elini sıktım.

Bir ses duyduk ve dönüp baktığımızda Cheddar'ın kanepenin arkasına tırmanmakta olduğunu gördük.

"Onları gözümüzün önünden ayırmamak için oturma odasında yemek ister misin?" diye sordum.

"Muhtemelen iyi bir fikir."

Tabaklarımızı alıp oraya gittik, kediciklerle oynarken yemeğimizi bitirdik ve sevimli saldırganlıklarına boyun eğmemeye çalıştık. Güzel, huzurlu, sakin bir hayattı; geçen yılın çılgınlığı sırasında ikimizin de özlemini çektiği türden bir hayat.

"Derslerini seçtin mi?" Noah biraz sonra sordu.

Kanepede birbirimize sarılarak oturduk, şömine şömine
şömine şömine şömine şömine şömine şömine şömine
şömine şömine şömine şömine şömine şömine şömine
şömine şömine şömine şömine şömine şömine şömine
şömine şömine şömine şömine şömine şömine şömine
şömine şömine şömine ş

Patches'ın sırtını parmaklarımla okşadım, o da bacaklarımla üzerine uzandı ve mırlamaya başladı. "Öyle yaptım."

"Seçmeli dersin için neye karar verdin?"

Cevap verdim ve potansiyel ders programımı tartışmaya başladık. Sonbaharda yakındaki bir üniversitede üniversiteye başlayacaktım ve nihayet okula geri döneceğim için heyecanlıydım, ama aynı zamanda gergindim.

Okumayalı o kadar uzun zaman olmuştu ki, beynimin bir şekilde köreldiğinden ya da zehirin kalıcı etkilerinin yeni bilgileri özümsememi zorlaştıracığından endişeleniyordum.

En azından derslerin parasını nasıl ödeyeceğimi dert etmem gerekmeyecekti. Beau ölene kadar vasiyetini değiştirmeye vakit bulamamıştı ve ben hala mirasçıyım. Broadturn ailesi, onun sigortasından faydalanmamı engellemek için dava açmıştı ama ben mahkemede kazandım. Noah ve ben, o piçin bana yaşattıklarından sonra bunun bana en azından borcu olduğunu düşünüyorduk. Ayrıca, Beau'nun borçlarını ödemek için tüm bu paraya ve evin satışına ihtiyacım vardı.

Sonrasında biraz para kalmıştı, ceza hukuku diploması almak için gereken masrafları karşılamaya yetecek kadar. Planım, mezun olduktan sonra diğer aile içi şiddet mağdurlarına yardım etmektir ve konuşmamız kısa sürede bu parayı en iyi şekilde nasıl kullanabileceğime geldi.

"Hey," dedi Noah, omzunu omzuma çarparak. "Seninle gurur duyuyorum."

Ona gülümsedim. "Teşekkür ederim. Ben de seninle gurur duyuyorum."

"Ne için?"

"Beau'nun cesedini korkuluk yapmadığın için."

Gözleri fal taşı gibi açıldı. "Hey, *bu* iyi bir fikir."

Ona başımı salladım. Adam iflah olmazdı.

Yavru kedileri rahatsız etmemek için dikkatlice yaklaşarak dudaklarıma bir öpücük kondurdu. "Sevgililer Günü kutlu olsun."

"Sevgililer Günü kutlu olsun."

"Bu yılın geçen yıldan çok daha iyi olmasına sevindim."

Kaşlarımı kaldırdım. "Bilmiyorum, o gece oldukça muhteşemdi."

Yüzünde şok ifadesi belirdi. "Şşş, çocukların önünde konuşma."

O kadar mutluydum ki, neredeyse dayanılmazdı. On iki ay içinde hayatım sefaletten mutluluğa dönüşmüştü ve

bunların hepsi bu adam sayesinde olmuştu. Ağlarken beni kucaklamış, haftalık terapi seanslarıma götürmüş, kendimi yeniden keşfetmeme ve özgüvenimi geri kazanmama yardım etmiş ve bana sevginin gerçekte ne olduğunu öğretmişti.

Onunla yaşamayı, her gün onun hakkında yeni bir şey öğrenmeyi çok seviyordum, bu daha önce hiç fark etmediğim küçük bir ayrıntı ya da tuhaflık olsa bile. Uyurken çıkardığı sesleri, yemek yaparken mırıldandığını seviyordum. Onun tüm küçük tuhafliklarını seviyordum.

"Beni *gerçekten* mutlu ediyorsun, Noah," dedim ona.

Gülümsedi. "Evet?"

Onu tekrar öptüm. "Evet."

Elini uzattı ve saçımı kulağımın arkasına itti. "Sen de beni çok mutlu ediyorsun. Seni seviyorum, Emma Miller."

"Seni seviyorum, Noah Evans."

"Biliyor musun," dedi. "Emma Evans kulağa gerçekten hoş geliyor."

Kalbim kabardı. "Öyle, değil mi?"

Bana Cheddar'ı uzattı. "Bir saniye onu tutar mısınız?"

Uykulu bebeği dikkatlice kucağıma aldım ve Noah'ın ne yaptığını merak ettim.

Boğazını temizledi ve kedinin tasmaına keskin bir bakış attı. Gözlerimi ona indirdim ve... Aman Tanrım! Küçük kimliğinin hemen yanında, hayatımda gördüğüm en güzel elmas yüzük asılıydı.

"Noah," diye fısıldadım, yakayı açarak onu çıkardım. "Mükemmel."

Cheddar'ı kız kardeşinin yanına kucağıma oturttum ve yüzüğü yaklaştırdım, ateşin ışığında parıldayan kesimlere hayranlıkla baktım.

Yanımda, Noah Ash ve Shadow'u kanepeye kaydırıldı ve önümde bir dizinin üzerine çöktü. "Benimle evlenir misin, Emma Miller? Bana izin verdiğin sürece, seni bir kraliçe gibi davranacağıma söz veriyorum."

Gözlerim yaşlarla doldu ve o bulanıklaştı. "Evet. Yapacağım."

Parmakları benimkini buldu ve yüzüğü yerine yerleştirdikten sonra aramızdaki mesafeyi kapatarak dudaklarını benimkilere bastırdı. Yüzünü tuttum ve öpücüğü derinleştirdim, ona o kadar aşıktım ki, neredeyse acıtıyordu.

Teşekkürler, bizi koruyan, bizi yeniden bir araya getiren kişiye, ister kader olsun, ister evren olsun, ister aylar önce gece gökyüzünü aydınlatan o iki talihsiz aşık olsun, diye düşündüm.

Teşekkürler

Öncelikle, harika bir insan olmasının yanı sıra, çılgın fikrimi destekleyip bu hikayeyi daha iyi hale getiren değerli görüşlerini paylaştığı için muhteşem editörüm Maria Gomez'e teşekkür etmek istiyorum. Ve özellikle birlikte çalışmamız için bir yol bulmakta gösterdiği ısrarlı tutumu için.

Jill Marr'a, benim edebiyat ajansım, suç ortağım ve ölümüne dostuma. Bu yolculukta benimle birlikte olacak başka kimseyi istemezdim.

Kocam, benim teslim tarihlerimde boşluğu doldurduğu, yazdığım her şeyi beta okuduğu ve tüm şakalarım (iyi ve kötü olanlara) güldüğü için. Sen hayatımın ışığıydın. Ayrıca, çok yakışıklısın.

Bu kısa öyküyü yazarken ya üzerimde ya da yanımda uyuyan kedilerim Oliver ve Marbles için.

Son olarak, kahve için (evet, kafeinli içecek). Sen olmasan ne yapardım bilmiyorum.

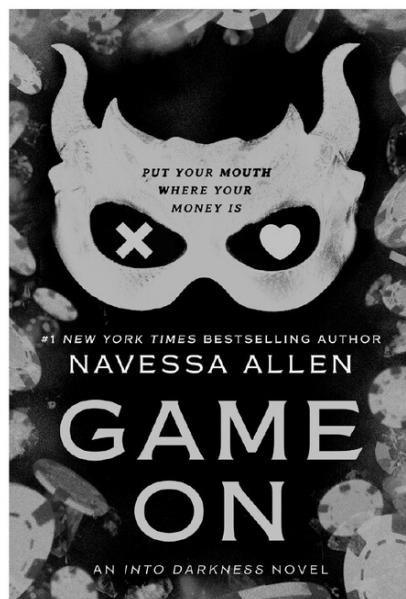
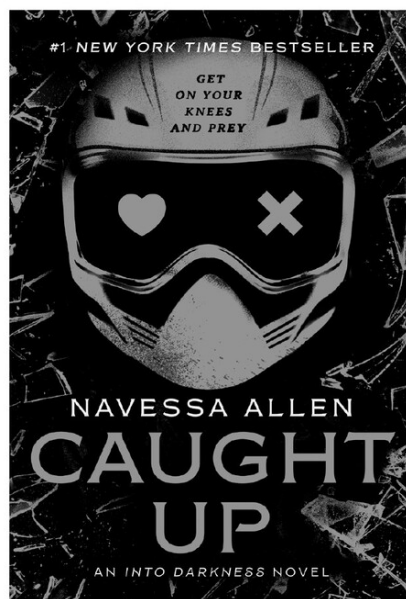
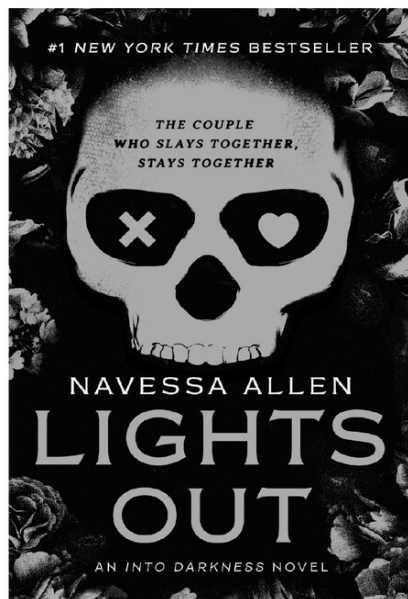
Yazar Hakkında

Navessa Allen, Into Darkness serisinin Game On, Lights Out ve Caught Up kitaplarının yazarı ve New York Times'ın en çok satan yazarları listesinde 1. sırada yer almaktadır. Eşiyle ve şımarık kedileriyle birlikte Doğu Kıyısı'nda yaşamaktadır.

READ THE COMPLETE INTO DARKNESS SERIES

The #1 *New York Times* bestselling
dark romantic comedy sensation

Çeviri Kitaplar

Kitaplara Dair Çok Şey

Bağlantılı Kanal ve Gruplarımız

- ◆ Kitapların olduğu kanalımız

<https://t.me/cevirigiller>

- ◆ Sohbet Grubu

<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

- ◆ Çeviri Yedek Grubu

https://t.me/+_goTIIRZrUEwZmRI

- ◆ Kitap Terimleri ve Kısaltmalar

<https://t.me/kitapterimleri>

- ◆ Çeviri Kitap Yorum + Öneri Grubumuz

<https://t.me/cevirigilleryorum>

- ◆ Instagram Sayfamız

<https://www.instagram.com/cevirikitaplar/>

Not:

Paylaşım yaparken bu sayfayı silmeyiniz!

CGM